

Eylül - Ekim - Kasım - Aralık 2022

ISSN: 1306 - 3731 Fiyatı : 20 TL.

17.
YIL

Akpınar

101-102.
SAYI

KÜLTÜR SANAT VE EDEBİYAT DERGİSİ

Kuruluş T. : 01.01.2006

Kurucusu : İsmail ÖZMEL

PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU ÖZEL SAYISI

SAHİBİ ve GENEL YAYIN YÖNETMENİ

İsmail ÖZMEL
ismailozmel@hotmail.com

YAYIN KURULU

İsmail ÖZMEL
Nevzat TOPAL
Murat SOYAK

DANIŞMA KURULU (HAKEM HEYETİ)

Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU (Selçuk Üniversitesi Em.Ö.Ü.)
Prof. Dr. Esma ŞİMŞEK (Fırat Üniversitesi)
Prof. Dr. Nevzat ÖZKAN (Erciyes Üniversitesi)
Prof. Dr. Ahmet BURAN (Fırat Üniversitesi)
Prof. Dr. Pervin ÇAPAN (Muğla Üniversitesi)
Prof. Dr. Nedim BAKIRCI (Niğde Üniversitesi)

YAZIŞMA VE YÖNETİM YERİ

Yeni Çarşı İş Merkezi B Blok Nu. 1/5 NİĞDE
Telefon: 0.388 213 12 50 Belgegeçer: 0.388 233 35 45

ABONE ÜCRETİ

Tanesi : 20 TL
Yıllık Abone Bedeli: 150 TL
Resmî Abone Bedeli: 250 TL
Yurtdışı Abone Bedeli: 50 Avro
Posta Çeki: 5145515 (İsmail ÖZMEL)
Banka Hesap No : Yapı Kredi Niğde Şubesi
İban : TR83 0006 7010 0000 0061 2945 53

**GRAFİK - TASARIM
BASIM YERİ**

KARAN OFSET

Fertek Mah. OSB. 4. Cad. No: 6 • NİĞDE
Tel: 0.388 233 66 22 • Belgegeçer: 0.388 233 88 11

Dergiye gönderilen yazı ve şiirler basılsın basılmasın geri verilmez. Yayınlanması istenen yazıların el-mek adresimize gönderilmesi gerekmektedir. Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir. Yazı ve şiirlere ücret ödenmez. Yayın kurulu gerekli gördüğünde yazılarda değişiklik yapabilir.

İÇİNDEKİLER

- 2 **BİLİMSEL HAYATIN SAYGIYA DAYALI GELENEĞİ**
İsmail ÖZMEL
- 3 **PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU'NUN HAYAT HİKÂYESİ**
Prof. Dr. Nedim BAKIRCI
- 6 **YILLARI MAKALE, BİLDİRİ VE ESERLERLE
SÜSLEYEN İNSAN PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU**
İsmail ÖZMEL
- 8 **KONYA'YA KESİN DÖNÜŞ YAPIYORUM**
Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU
- 10 **I. ULUSLARARASI TÜRK KÜLTÜRÜ SEMPOZYUMU**
- 11 **BİLİMSEL TOPLANTILARDA YAŞANAN HATIRALAR ÜZERİNE
HOCAM PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU İLE BİR SOHBET**
Prof. Dr. Esma ŞİMŞEK
- 15 **[AHMET KÖSEOĞLU / İLK KONYA KİTAPIMIN ÖNCÜSÜ]
HALK EDEBİYATININ KANDİLİ, ULU ÇINAR: SAİM SAKAOĞLU**
Ahmet KÖSEOĞLU
- 19 **HOCAM PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU İLE BİR SOHBET**
Prof. Dr. Nedim BAKIRCI
- 25 **SAİM HOCAMA DAİR**
Doç. Dr. H. Nurgül BEGİÇ
- 26 **SAİM HOCAMIZ VE KİTAP SEVGİSİ**
Sadık GÖKCE
- 27 **DÜNYA HAZİNESİNDEN BİR SIR: PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU**
Dr. Öğr. Üyesi Atiye NAZLI
- 33 **BİR DAHA DÖNMEYECEKLER**
Prof. Dr. Zeki TAŞTAN
- 36 **SAİM SAKAOĞLU'NUN VELİAHTI OLMAK**
Prof. Dr. Celal DEMİR
- 38 **SAİM HOCAM VE UNUTAMADIĞIM BİRKAÇ HATIRA**
Öğr. Gör. Mestan KARABACAK
- 40 **PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU İLE GÜZEL ANILARIMIZ**
Mehmet ANADOL
- 41 **PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU**
Prof. Dr. Nilgün ÇELEBİ
- 42 **HATIRALARLA YOLUMUN İŞİĞİ PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU**
Ömer AYDOĞAN
- 44 **İKİ KARE, SEKİZ SİMA**
Prof. Dr. Caner ARABACI
- 46 **PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU HOCAMA DAİR**
Hasan YAŞAR
- 48 **SAİM AMCA'DAN SAİM HOCA'YA**
Prof. Dr. Hülya Taş

Bilimsel Hayatın Saygıya Dayalı Geleneği

İSMAİL ÖZMEL

Aziz dost, değerli insan Saim Sakaoğlu için bir sayı hazırlandı, emeği geçenlere şükran borçluyuz. Sunuş yazımda bu sayının bizde uyandırdığı duygu ve düşüncelere, kısa da olsa, yer vereceğiz.

Akpınar dergimizin 101/102 birleşik sayısı, fevkalade özellikleri olan akademik hayatın merak ve öğrenme arzularını diri tutan, geleneğin saygı zinciri içinde nasıl pırıltılı bir halka oluşturduğunu bir daha gözler önüne seriyor. Yazıların tamamı, birbirine hayat hikâyeleri ve bilimsel gelenek ve birikimle, sevgi ve saygıya dayalı akademik ahlakı ve birbirinden güç ve ilham alan çalışmalarla yüklü, birbirine yakın ve el ele sürüp giden, Saim Sakaoğlu merkezli bir hayatı anlatıyor.

Böyle bir hayatın parçası olabilmek için önce öğrenme merakı, sonra okumalar, sonra da verimli ve birikimli bir akademisyenin yanında araştırma ve öğrenme kapısını aralamaya çalışmak. Önceden bir hazırlık istiyor: Türk edebiyatı ve kültürü üzerine elde edilmiş bir birikim, sonra iyi bir yabancı dil ve öğrenme ve araştırma merakı. (Başka bilim dallarında bu temellere ilaveten fen ağırlıklı iyi bir kültür ve yine severek ve isteyerek çalışılacak bir bilim dalının seçimi.)

Öncü kimlikler ve eserleri, onların takipçileri ve geline merhaleyi ilerilere taşıyan yeni nesil, yeni kuşak. Bu pırıltılı zincir böyle öğrenme merakı ve yapılacak araştırmalar ile Türk bilim hayatına ve Türk kültürüne ne kadar yararlı hizmetler verdiklerini eserleriyle, tavırları ve yüksek duygularıyla ortaya koyan, güçlü, huzurlu ve kalkınmış bir Türkiye'nin yolunun buralardan geçtiği bilinci ile, ne güzel bir hayat, ne güzel bir gaye ve ne yüksek duygular. Hepinizi gıptayla ve saygıyla okuyoruz. Büyüklerinize ve üstatlarınıza hitap tarzınız, onlara ve eserlerine bağlılığınız ve yeni eserlerle taçlandırmanız elbette her nesle güzel örnekler oluşturuyor. Böyle güzel bir sayıya katkı sağladığınız için önce bütün yazarlarımıza teşekkür ediyoruz. Sonra da özel sayılarla, özel ve örnek sayılarla 2022 yılına ait sayıları da tamamlamış olmaktadır.

Önümüzdeki 103. sayımıza (18. yılın ilk sayısı) makaleler, şiirler ve yazılar bekliyoruz. Konuları mı merak ediyorsunuz? İstiklal Marşımızın TBMM'de kabulünün 102. yılı sebebiyle Mehmet Akif Ersoy, Hamdullah Suphi Tanrıöver hakkında yazabilirsiniz. Epeydir anmadığımız şairlerimizden Ahmet Haşim, Faruk Nafiz Çamlıbel, Fazıl Hüsnü Dağlarca ve Bekir Sıtkı Erdoğan sizin uygun göreceğiniz konulardaki yazı ve şiirlerinizi bekliyoruz.

Yeni sayılarda buluşmak dileği ile sağlıklı kalın.

PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU'NUN HAYAT HİKÂYESİ

Prof. Dr. Nedim BAKIRCI

Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi

Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

28 Şubat 1939 tarihinde Konya'nın Fahrünnisa Mahallesi'nin Çaybaşı Caddesi üzerindeki 22 numaralı evde doğmuştur. Ancak bu tarih resmî kayıtlarda 20 Mart 1939 olarak görülmektedir. Hattat Hafız Mehmet Sakaoğlu ve ev hanımı Zeliha Hanım'ın (Köseoğlu) üç çocuğunun sonuncusudur. Ağabeyi Hasan Sakaoğlu 1923 ve ablası Hayriye Karpuzoğlu 1927 doğumludur. Ablası 1959 yılında vefat etmiştir. Dedemoğlu Mahallesi'ndeki Hâkimiyeti Milliye İlkokuluna, 1951 yılında da Konya Lisesinin orta kısmına kaydolar. Okulun 1955 yılında kaydolduğu lise kısmını ise 1959'da bitirmiştir. 1960 yılında kaydolduğu İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden 1965 yılında mezun olmuştur. Ayrıca, Çapa Yüksek Öğretmen Okulunu da bitirmiştir.

İlk görev yeri Tokat Gaziosmanpaşa Lisesidir (1965-1967). Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünde, önce asistan (1967-1971), sonra sırasıyla asistan doktor (1971-1977), doçent doktor (1977-1988) unvanlarını almış, 1988 yılında Konya Selçuk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümüne profesör olarak atanmıştır. 1988-1994 yılları arasında iki dönem Eğitim Fakültesi Dekanlığı görevini yürütmüştür. 1994'ten sonra bölüm başkanlığını da yürüten Sakaoğlu 20 Mart 2006 tarihinde yaş haddinden emekli olmuştur.

Özel çabalarıyla kurulmasını sağladığı Selçuk Üniversitesi Türk Halk Kültürü Uygulama ve Araştırma Merkezinin emekli oluncaya kadar altı dönem başkanlığını yürütmüştür.

Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü, Folklor Araştırmaları Kurumu, İLESAM, UNİMA, Konya Fikir, Sanat ve Kültür Adamları Birliği Derneği; Konya Lisesi Mezunları Derneği, Türkiye Yazarlar Birliği Konya Şubesi, Selçukya Kültür Sanat Derneği ve Konya Kültür ve Turizm Derneği'nin üyesidir. American Folklore Society'ye üyelik tarihi 1974'tür. Türk Dil Kurumunda 1983-2001 yılları arasında 18 yıl bilim kurulu üyeliği, 1996-1999 yılları arasında da bir dönem yürütme kurulu üyeliği yapmıştır. Konya Lisesi Mezunları Derneğinin kurucu üyesi ve ilk başkanıdır. Ayrıca Konya Fikir Sanat Kültür Adamları Birliği Derneğinin de kurucu üyesidir. Prof. Sakaoğlu; Asya, Avrupa ve Amerika kıtalarındaki pek çok ülkede çeşitli bilimsel toplantılara katılmış, bildiriler sunmuş, oturum başkanlıkları yapmıştır.

Kitapları, makaleleri ve bildirileri aynı kıtalarda İngilizce, Almanca, Makedonca, Fransızca ve Japoncaya çevrilmiştir. Bugüne kadar; bildiri, eleştiri, derleme, aktarma, çeviri ile bazı gazete ve dergilerdeki köşe yazıları dikkate alınırsa 2000'in üzerinde yazı kaleme almıştır. Ayrıca yayımlanmış 68

Prof. A. Yücel Çetin, Prof. Esma Şimşek, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu ve Öğr. Gör. Yurdanur Sakaoğlu / Ayaktakiler: Öğr. Ayşe Alptekin, Doç. Dr. Selçuk Peker, Dr. Öğr. Üyesi Atiye Nazlı, Prof. Dr. Nedim Bakırcı

kitabı bulunmaktadır. Prof. Sakaoğlu hakkında beş kitap, yedi dergi özel sayısı hazırlanmıştır.

Prof. Sakaoğlu öğretim görevlisi Yurdanur Sakaoğlu ile evlidir. Sakaoğlu Ailesinin ilk çocuğu Mehmet İstemi 18 Haziran 1968 Erzurum doğumlu olup 15 Ocak 1969'da vefat etmiş, Erzurum'da toprağa verilmiştir. Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi mezunu olan büyük kızı Dr. Selcen Sakaoğlu-Manavgat uzmanlığını, İzmir

Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Ana Bilim Dalında almış, Uzm. Dr. olarak 18 Şubat 2020 tarihinde emekli olmuştur. Küçük kızı Seren Sakaoğlu ise mezun olduğu Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi İngilizce Öğretmenliği Ana Bilim Dalında araştırma görevlisi olarak görev yapmış, yüksek lisansını tamamlamış ve 27 Haziran 2021 tarihinde görevinden ayrılmıştır. Prof. Sakaoğlu'nun tek torunu, 10 Nisan 2006 Konya doğumlu Güven Üstün halen 11. sınıf öğrencisidir. Yedek subaylık görevini, 112. dönemde Tuzla Piyade Okulunda öğrenci ve Sivas'ta Piyade asteğmeni olarak tamamlamıştır. Hocama ailesiyle birlikte sağlıklı bir ömür diliyorum....

Prof. Sakaoğlu'nun Akpınar Dergisindeki Yazıları

2009

"Eleştirinin Sefaleti ve İntihalin Zaferi", Akpınar (Niğde), 4 (23), Eylül-Ekim 2009, 14-19.

"Bak Şu 'Dört' Rakamının / Sayısının Başımıza Açtıklarına!..", Akpınar, 4 (24), Kasım-Aralık 2009, 7-10.

2010

"Niğde Güzellemesi", Akpınar, 5 (25), Ocak-Şubat 2010, 6-8.

"Bilimde Aşıma Yöntemleri", Akpınar, 5 (26), Mart-Nisan 2010, 4-

2011

"İsmail Özmel: Bir Taşralı Şairin Şiir Dünyası", Akpınar, 6 (36), Kasım-Aralık 2011, 3-22.

2015

"Yüksek Öğrenim Kurumlarına Öğretim Elemanı Alma Yöntemleri", Akpınar, 10 (58), Temmuz-Ağustos 2015, 8-13.

2016

"Çay Üzerine Yârenlik", Akpınar, 11 (64), Temmuz-Ağustos 2016, 13-17; Kültür Çağlayanı, 7 (41), Kasım-Aralık 2016, 8-10.

"Bendeki Erol Güngör: Dün ve Bugün", Akpınar, 11 (63), Mayıs - Haziran, 2016, 7-11.

2017

“Benim Tarık Buğra’m”, Akpınar, 12 (68), Mart-Nisan 2017, 6-8).

“Dr. Orhan Okay’la 50 Yıl”, Akpınar, 12 (70), Temmuz-Ağustos 2017, 3-13.

“Profesörler ve Vefalı Öğrencileri”, Akpınar, 12 (71), Eylül-Ekim 2017, 12-15.

2018

“Ben Paris’i Görmemiş Emekli Bir Profesörüm”, Akpınar, 12 (73), Ocak-Şubat 2018, 3-

“Çokbilmişlik Taslayanlar”, Akpınar, 12 (74), Mart-Nisan 2018, 4-6.

“İsmail Özmel ve Akpınar’ı”, Akpınar, 12 (74), Mart-Nisan 2018, 3-22.

“İmza Günleri”, Akpınar, 13 (76), Temmuz-Ağustos 2018, 10-13.

“Mehmet Zeki Akdağ”, Akpınar, 13 (78), Kasım-Aralık 2018, 10-13.

2019

“Seninle Doğanlar”, Akpınar, 79, Ocak-Şubat 2019, 7-8.

Not: Bu yazı, 18 Haziran 1968 tarihinde Erzurum’da doğup 15 Ocak 1969 tarihinde aynı yerde vefat edip Erzurum Asri Mezarlığı’na defnedilen ilk çocuğumuz Mehmet İstemi’nin ölümünün 50. yılı münasebetiyle yazılmıştır.

“Destan Şairi Basri Gocul’un Mısralarına Yaklaşma”, Akpınar, 81, Mayıs-Haziran 2019, 3-6.

“Prof. Dr. Muhan Bali’ye Mektup / 1974”, Akpınar, 84, Kasım-Aralık 2019. XXXX

“Ali Berat’lı Toplantılardan Hatıralar”, Akpınar, 82-83, Temmuz-Ağustos-Eylül-Ekim 2019, 11-15.

2020

“Bilim ve Kıskançlık”, Akpınar, 15 (86), Nisan-Mayıs 2020, 9-11..

İsmail Özmel, “Prof. Dr. Saim Sakaoğlu ile Söyleşi”, Akpınar, 15 (87), Mayıs-Haziran 2020, 4-22.

Dergimizin bu sayısı, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu Özel Sayısı olarak hazırlanmıştır. Tarafımızdan belirlenen öğrencilerim ile bir dostumuzun yazılarına yer verilmiştir: Profesörler: A. Duymaz, E. Şimşek, F. Çolak, H. İçel, N. Bakırcı, B. Köksel ; Dr. Öğr. Üyesi Atiye Nazlı ve edebiyat öğretmeni Ali Işık

“Saim Sakaoğlu’nun Günlükleri: 1 / Bir 1939’lunun Lise Günlükleri - 1957”, Akpınar, 15 (89), Eylül-Ekim 2020, 15-19.

“Ömer Seyfettin: Masaldan Hikâyeye”, Akpınar, 15 (90), Kasım-Aralık 2020, 12-18.

2021

“Folklor Dergiciliğimizin Pirlerinden İbrahim Aslanoğlu (1920-1995)”, Akpınar, 16 (91-92), Ocak-Şubat-Mart-Nisan 2021, 12-16

“Saim Sakaoğlu’nun Günlükleri: 2, Akpınar, 16 (93), Mayıs-Haziran 2021, 8-11...

“Bizim Liselilerimiz: 1 / Lise Öğrencileri Olarak Cahit Sıtkı’yı Anıyoruz”, Akpınar, 16 (94), Temmuz-Ağustos 2021, 8-10.

2022

“Bir Efsane Araştırmacısının Hatıraları”, Akpınar, 17 (97), Ocak Şubat 2022, 3-7.

“Prof. Dr. Tuncer Gülensoy... Bir Kardeşten De Öte...”, Akpınar, 17 (98), Mart/Nisan 2022, 3-8.

“Teşehhüt Miktarı Gördüğüm Ünlüler/Anlık Hatıralar - I”, Akpınar, 17 (99), Mayıs-Haziran 2022, 18-21.

Bu yazım da GALİBA bekliyor

“Atasözlerimiz Bizi Yanıltıyor mu: 1 / Gülmedim Ama Başıma Geldi!”, Akpınar,

ÖZEL SAYI

Prof. Dr. SAİM SAKAOĞLU Özel Sayısı / Akpınar 15. Yıl; 15 (87), Mayıs-Haziran 2020,

Dergimizin sahibi ve başyazarı İsmail Özmel’in benimle ilgili bir yazısından sonra SÖYLEŞİ GELİYOR (S. 4/44)

Sonra profesör öğrencilerimden altısının hatıra türü yazıları yer alıyor: A. Duymaz, E. Şimşek, F. Çolak, H. İçel, N. Bakırcı, B. Köksel). Devamında ise öğretmen Ali Işık ile son öğrencilerimden Yrd. Doç. Dr. Atiye Nazlı’nın yine hatıra türü yazıları geliyor. Ön ve arka iç kapaklarda ise iki âşığın (Balcırlı Hasan Hüseyin Erden ile Kadırlılı Halil Karabulut) birer şiirine yer verilmiştir.

YILLARI MAKALE, BİLDİRİ VE ESERLERLE SÜSLEYEN İNSAN PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU

İsmail ÖZMEL

Dostlarımız arkadaşlarımız ve çevremizdeki güzel insanlar için çok söz söyleriz de yazmakta ihmalkâr davranırız. Genellemeler, değerlendirmeler ve yorumlar veririz ama çevremizdeki güzel insanlar için bir tahlil denemesi yapmayız. Bu kusurlu davranışımı Saim Sakaoğlu için bozacağım ve onunla ve eserleriyle ortaya koyduğu tablonun anlamı ve önemi üzerindeki düşünce ve duygularımı yazmaya çalışacağım.

Bir bilim insanı, bir düşünür, bir ideal insanı yıllarca süren ciddi çalışmaların, eserlerin ve yayınların, yaşadığı çevrenin, görevi birikimi icabı ulaştığı uzak ülkelerdeki görgü ve bilgileri, araştırmaları koskoca bir çınara vücut verir ama çoğu zaman en yakında olanlar bile bu çınarın gücünün ve kuvvetinin nereden geldiğini, bilmem ki, hiç aklına getirir mi? Bu tarz bakışın bereket versin ki istisnaları vardır ve yetiştirdiği bilim insanları Saim Sakaoğlu Hocayı birçok yönden anlamaya ve anlatmaya çalışmışlardır.

Konusunun derinliklerine el uzatan bilim insanları, önce kaynaklara, yayınlanmış eserlere, makalelere kadar bir malzeme topluma ve onları inceleyerek, bilgi yanlışları, bilgi eksiklikleri ve onlara ilavede

fayda umulan bölümleri katarak makale, eser, bildiri olarak yayınlamak, bu gayretler Türk kültür tarihi ve malzemeleri yönünden paha biçilmez değerdedir. En çok dikkatimizi çeken ABD’lerindeki araştırmaları ve kaynak eserleri, eski yazmaların fotokopilerini 15 çuval olarak yurda getirmesi ve bunları değerlendirmek ve tanıtmak, o kadar kolay yapılacak işlerden olmadığı gibi, içinde bilmek ve öğrenmek merakını yeşertmemiş ve bu işin tadına ulaşmamış kişiler için tasavvuru bile zor gayretleri, birer anı olarak anlatmak bile ne kadar gönül okşayıcı ve doyurucudur...

Türk edebiyatının, destan, masal, atasözü, deyimler, tekerlemeler ve diğer mahsulleri derleyip

Saim Sakaoğlu, İsmail Özmel

toplayıp usullerine uygun yazmak ve yayınlamak işte Saim Sakaoğlu, Divanü Lügat'it-Türk, Dede Korkut Hikâyeleri, Nasrettin Hoca, Karacaoğlan ve Türk dünyası masalları ve şimdi adlarını sayamadığım bini geçkin makalenin, yetmişe yakın eserin ve birçok bildirinin yazarı bir bilge. Esasında

her eserini ele alarak onların tahlili, onların anlamları, muhtevaları üzerinde durarak, Saim Sakaoğlu'nun meraklar, tahayyüller ve ufuklar dünyasını gerçeğine yakın bir açıklığa kavuşturmaya çalışmak genç araştırmacıların yapması gereken çalışmalardan birisi olarak görmekteyiz. Bu ucu bucağı fark edilmeyen konu zenginliği ve kökü çok derinlerdeki Türk kültürünün süslediği coğrafyaların da bilinmesine, tanınmasına hizmet edeceğini düşünmekteyiz.

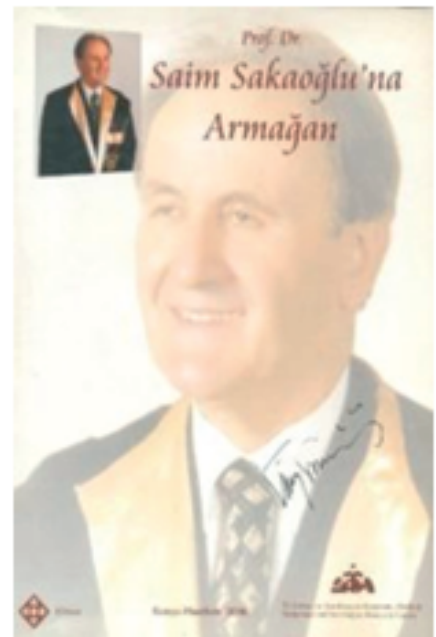
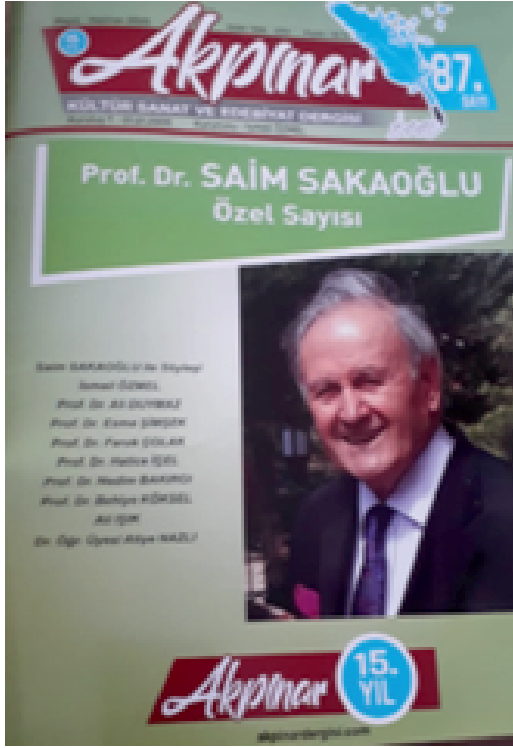
Saim Sakaoğlu, halk kültürünü, halkın hafızasından yazıya dökmenin önemini öğrencilerine ulaştırmıştır. Aynı zamanda bu görünmeyen ama milletimizin fikri ve ruhi zenginliğini dokuyan bu kültürün, özellikleri ve çağdaş gelişmelerden geri kalmaması için eleştirel bir gözle yaklaşmanın gereğini görerek, birçok makaleyi, eseri gözden geçirmiş, onlardaki yanlışları ve eksiklikleri yazarak esasında araştırmacılara, önünüze gelen belgenin ne kadar sağlıklı belge olup olmadığını düşünerek, ona göre değer biçiniz, kültürümüzün safiyetini ve orijinalitesini korumanın geçerli yolu da budur demek

istemiştir.

Yayınlarının bir sicilini tutmak her yazara, her bilim insanına nasip olmadığını sanıyorum. Saim Hoca bu konuda örnek bir kişilik sergilemekte ve bildiri, makale ve eserlerinin bir listesini sunarak biyografi yazarlarına da yardımcı olmaktadır.

Türk edebiyatının ve halk kültürünün temel eserleri üzerindeki düşüncelerini ve araştırmalarını kitaplar halinde yayınlaması da gelecek nesiller için bir işaret olarak görmek gerekir sanırım.

Bundan sonrası için Saim Sakaoğlu'nun, Türk kültür coğrafyası ve bu kültürü eserleri ile süsleyen bilgeleri anlatan çalışmalarını sürdürmesi ve yetiştirdiği genç araştırmacılara bu birikimi aktarmayı sürdürmesi dileği ile sağlıklı, mutlu uzun bir ömür diliyorum.

KONYA'YA KESİN DÖNÜŞ YAPIYORUM

Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU

1959 Kasım ayının ilk haftasında yeni öğretim yılına başlayan İstanbul Üniversitesi'nin yeni öğrencileri arasında ben de vardım. 26 Şubat 1965 tarihinde ise İstanbul ile bağımlı koparıyor, tatlı bir kura çekiminden sonra Tokat Gaziosmanpaşa Lisesi'nde edebiyat öğretmeni olarak göreve başlıyorum. Oradaki iki buçuk yıllık görevimden sonra, ülkemizin daha doğusuna gidiyor, o günlerde var olan yedi üniversitemizin en genci olan Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde asistan olarak göreve

başlıyorum. Buradaki görevim 1988 yılının Eylülünün sonuna kadar sürüyor ve doğum yerim olan Konya'mızda kurulu bulunan Selçuk Üniversitesi'ne profesör olarak atanıyorum. 18 yıllık bir görevden sonra yaş sınırına bağlı olarak 20 Mart 2006 tarihinde de emekli oluyorum.

Konya'dan ayrılışımın üzerinden tam 29 yıl geçmiş, benim bıraktığım avuç içi kadar olan Konya gelişip serpilmişti. Artık bir üniversitesi bile vardı. Ancak ben bu yeni Konya'yı yeterince tanıımıyordum. Aradan bir kuşak geçmiş, pek çok arkadaşım Konya'dan ayrılmıştı. Kendime yeni ortamlar oluşturmalıydım. Bu ortamlardan biri benim isteğimle, bir başkası ise çevremizin isteğiyle gelişti.

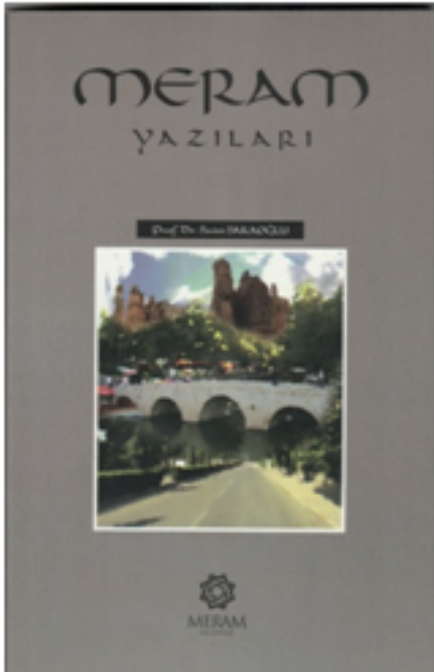
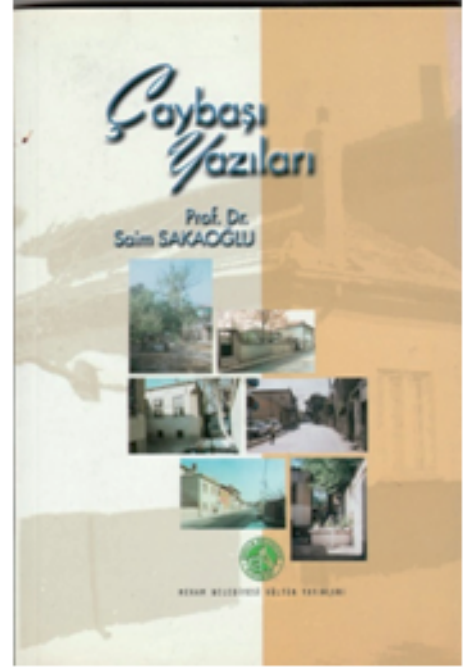
Daha lise öğrencilik yıllarımda ve ilk asistanlık dönemimde yazılarımla yer aldığı Yeni Konya gazetesinin yanında kardeş gazetelerde de yazılarımla yer alıyordu: Konya gazeteleri (Yeni Meram, Yeni Gazete),

Konya dergileri (Ticaret Odası Dergisi, Kontur), İstanbul dergileri (Türk Edebiyatı, Türk Folkloru), Ankara dergisi (Millî Folklor) ve bazı kitaplar (Geleneklerimiz Göreneklerimiz Ansiklopedisi, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu'na 55. Yıl Armağanı (hızl. Ali Berat Alptekin). Bu yayın organlarında yer alan yazılarımla tamamı Konya ile ilgili idi. Böylece, lise öğrencilik yıllarımda 1990'lı yıllara taşımıştım. Hatta bu arada, Yeni Konya gazetesinde yedi yıl boyunca haftalık köşe yazılarımla yer almıştım.

Çevremden gelen istek ise beni yeniden Konyalı yapmıştı. Edebiyat Fakültesi'nde bölüm başkanı olarak göreve başladıktan bir süre sonra, dönemin rektörü Sayın Prof. Dr. Halil Cin Beyefendi benim, boş bulunan Eğitim Fakültesi'ne dekan olarak atanmamı YÖK'e sunmuş ve oradan da olumlu cevap gelmiş. 1951-1959 yılları arasında öğrencisi olduğum Konya Lisesi'nin değişik dönemlerde mezun olan ve eskiden beri beni uzaktan veya yakından taşıyan birkaç büyüğüm ve küçüğüm kutlamaya geldiler. Bu arada bir de Konya Lisesi Mezunları Derneği'nin kurulması konusunu gündeme getirdiler. Makam odamda yaptığımız birkaç toplantıdan sonra, Dernekler Masası'na kadar yol alıvermiştik. Ben başkan olmuştum. Konya'nın pek çok tanınmış kişileriyle bir masanın etrafında bir araya gelivermiştik.

Şimdi yerine nasıl bir binanın yapılacağını bilemediğim Konya Büyükşehir Belediyesi'nin binasının içinde Meram Belediyesi de hizmet veriyordu. Başkan Mustafa Özkan Bey'in yardımcılarında biri

de Ahmet Köseoğlu kardeşimiz imiş, bilmiyordum. Bu arada daha sonraki yıllarda Meram Belediyesi 1999 yılından itibaren, ilçenin ve mevsimlerin adıyla anılan üç aylık bir dergi çıkarmaya başlamış, ben onu da sonradan öğrendim: Meram Bahar/Yaz/Güz/Kış. İşte bizim bu dergiyle tanışmamızdan sonra Ahmet Bey kardeşimiz bir kitabımızı yayımlamak istediklerini dile getirdi. Yukarıda adlarını saydığımız ansiklopedi, kitap ve dergilerde yer alan önceki yılların tarihlerini taşıyan yazılarımı bir kitapta toplayıverdiler: Çaybaşı Yazıları, Konya 2000. Güzel bir tasarımla sunulan kitap döneminde çok büyük ilgi gördü ve hakkında pek çok tanıtma yazısı yayımlandı. Hatta iki yıl sonra yeni baskısı da yapıldı.

Sözümüzü bağlarken küçük bir hatırlatmayı da yapmadan geçemeyeceğim. Bu kitabımızdan 12 yıl sonra, bir de Meram kitabımız yayımlanıverdi: Meram Yazıları, Konya 2012. Burada, değişik tarihlere yayımlanan Meram

konulu yazılarımıza yer verilmişti. Böylece biz, sevgili kardeşimiz Ahmet Köseoğlu'nun açtığı yolla Konyalılığımızın yanında Meramlılığımızı da ispat etmiş olacaktık.

I. ULUSLARARASI TÜRK KÜLTÜRÜ SEMPOZYUMU

03-05 Ekim 2022 tarihleri arasında, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü ile Keçiören Belediyesi'nin iş birliği ile gerçekleştirilen 1. Uluslararası Türk Kültürü Sempozyumu katılım belgemi Türk Dil Kurumu önceki başkanlarından Prof. Dr. Ahmet Bican Ercilasun Bey'den alıyorum.

Toplantının açılış oturumuna geçilmeden önce sürpriz bir madalya töreni icra edilmişti. Hendrik Boeschoten, Fikret Türkmen, A. Bican Ercilasun, Dursun Yıldırım (katılamadı), Osman Fikri Sertkaya, Doç. Dr. Bilal Çakıcı ve Saim Sakaoğlu birer madalya ile taltif edildiler.

BİLİMSEL TOPLANTILARDA YAŞANAN HATIRALAR ÜZERİNE HOCAM PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU İLE BİR SOHBET

Prof. Dr. Esmâ ŞİMŞEK

*Fırat Üniversitesi İnsani ve Sosyal Bilimler Fakültesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi*

[Prof. Dr. Esmâ Şimşek, Atatürk Üniversitesi’nde lisanstan öğrencim idi ve bitirme tezini bizimle hazırlamıştı. İlk doktora öğrencim merhum Prof. Dr. Ali Berat Alptekin’in de ilk doktora öğrencisidir]

1. Kıymetli Hocam, “folklor” özellikle de “halk edebiyatı” konulu sempozyumlar/toplantılar konuşulurken ilk akla gelen isimlerden biri siz olursunuz. Sizin de onurlandırdığınız bir sempozyuma katılmak demek sadece konuşma sıramız geldiğinde 15 dakikalık bir bildiri sunup oturmak demek değildir. Öncelikle elinizi öpüp yüzünüzde her daim var olan pozitif enerjiden nasiplenip arkamızda ulu bir çınarın varlığını hissederek daha güçlü ve emin adımlarla yürümek demektir... Bir çocuğun işten eve gelen babasının eline bakar gibi çantanızdan çıkarıp imzalayacağınız yeni kitapları beklemek demektir... Ardından bildiriye sunarken; “Acaba Saim Hocam konuşmamın neresinde hata bulacak? Bu hata bildiri konusuyla mı ilgili olacak yoksa konuşurken kullandığım kelimelerle mi?” diye titreye titreye kürsüye çıkmak demektir... Ama en güzeli de toplantı aralarında ya da boş zamanlarda yanınıza koşup güzel sohbetlerinize katılmak demektir.

Zaman tünelinden geçip şöyle geçmişe doğru gittiğimde bir anda gözümün önünde sizinle birlikte olduğumuz birçok şehir ve bu şehirlerde düzenlenen sempozyumlar geliyor. Bu şehirlerden biri de Mersin. Mersin, benim için birçok açıdan önemli. Her şeyden önce sizin ilk doktora öğrenciniz benim de doktora hocam merhum Prof. Dr. Ali Berat Alptekin’in memleketi. Diğer taraftan Mersin, ilk bildirimi sunduğum şehir. Bundan tam 35 yıl önce, 1987 yılında (18-20 Aralık 1987) düzenlenen 1. Mersin Milli Kültür ve Eğitim Sempozyumu’nda büyük bir heyecanla ilk bildirimi sunmuştum. Sempozyum programında sizin de adınız var idi ama hangi sebeple bilmiyorum siz gelememiştiniz. Sanırım o tarihlerde hâlâ Erzurum’da idiniz. Ama bir yıl sonra (2-4 Aralık 1988) aynı şehirde düzenlenen; “2. Mersin Millî Kültür ve

Eğitim Sempozyumu”na birlikte katılmıştık. Kıymetli Hocam, hatırlıyor musunuz bilmiyorum, benim burada sunacağım bildiri konumun başlığı; “Çukurova’da ‘Mantıfar Açma’ Geleneği Bilinmekte midir?” idi. Ama sempozyum programını düzenleyenler benim yanlış yazdığımı düşünerek bildirimin başlığını değiştirmişlerdi. Bu konuyu siz de bir yazınızda dile getirmiştiniz sanırım, hatırladınız mı? Ayrıca bu toplantı ile ilgili sizin de unutamadığınız bazı olaylar var idi değil mi?

Öncelikle şunu belirtmeliyim. Ben, bu alana 1971 yılında dinleyici (Malazgirt Zaferi’nin 900. Yılı Toplantısı, Erzurum) ve 1973 yılında da konuşmacı (Cumhuriyetimizin ilanını 50 yılı toplantısı, Ankara) olarak çıkmıştım. Demem o ki o yıllardan önce ülkemizde bu tür toplantılar yok denecek kadar azdı Türk Dil Kurumu’nun üç yılda bir yaptığı kurultaylarına asistanlar ve öğrenciler davet bile edilmezlerdi. O yıllardan başlayan yurt içi ve yurt dışı toplantılarım hafızamda önemli bir hatıra yığını oluşturmuştu. Bunların bazıları güzel olmakla birlikte çoğunluğu eleştirilecek konulardı.

Mademki yaşamıştım, o hâlde yazmalıyım. Yazdım da... Dost Hayrettin İvgin’in Kültür Çağlayanı adlı iki ayda bir çıkan kültür dergisinde beş sayı yayımladım. İşte o yazılarım:

- a) “Bilim Toplantılarından Hatıralar: 1 / Ercişli Emrah Avrupa’da”, Kültür Çağlayanı, 10 (57), Temmuz-Ağustos, 2019, 3-4.
- b) “Bilim Toplantılarından Hatıralar: 2 / İki Anlayış: Katkıya Saygı veya Umursamazlık”, Kültür Çağlayanı, 10 (58), Eylül-Ekim 2019, 3-4.
- c) “Bilim Toplantılarından Hatıralar: 3 / Salon Doldurma veya Salon Boşaltma Teknikleri”, Kültür Çağlayanı, 10 (59), Kasım-Aralık 2019, 3-5.
- ç) “Bilim Toplantılarından Hatıralar: 4, /Tekrar Tekrar Okunan Bildiriler”, Kültür Çağlayanı, 10 (60), Ocak-Şubat 2020, 3-4.
- d) “Bilim Toplantılarından Hatıralar: 5 / Bildiri Hazırlama ve Sunma Teknikleri Üzerine,

Kültür Çağlayanı, 11 (61), Mart-Nisan, 2020, 3-4.

Ancak bu yoldaki hatıralarımız bitecek gibi değildi, bir de Akpınar’a (Niğde) yazıverdim. İşte onun da künyesi:

“Bir Efsane Araştırmacısının Hatıraları”, Akpınar, 17 (97), Ocak Şubat 2022, 3-7.

Evet, Mersin’deki ilk toplantıya katılamadım. Sebebini hatırlamıyorum. Yol şartları olabilir. İkinci toplantı tarihinde ise bir aylık profesör ve üç haftalık da dekan idim. Toparlayalım: İlk günün açılış ve ilk bildirilerin sunumundan sonra öğle yemeği arası verildi. Lokanta yolunda bazı gençlerin sorularını cevaplandırırken kafileden biraz geri kalmıştım. Girdiğimiz bahçede büyükçe bir T masa hazırlanmıştı. Başta vali olmak üzere ekâbir T’nin tepesine konmuşlardı. Gördüm ki T’nin bacağına alt taraflarında birkaç sandalye boş, gençlerle oraya ilişiverdik.

Yemeğin sonunda ikram edilen muzların sadece T’nin tepesine konanlara verildiğini görünce çıkışta tepkimi ortaya koydum. Hemen civardaki manavdan iki kilo kadar muz alıp muzsuz (!) bırakılan gençlere hem de ikişer tane ikram ediverdim. ‘Muz vak’ası’nın aslı budur, böylece kayda geçirile...

‘Muz vak’ası’nı da içine alan bir yazımı da bu arada hatırlatmak isterim: Konya’da günlük olarak yayımlanan Merhaba gazetesinin haftalık kültür-sanat eki olan Akademik Sayfalar’ın, 10 Mayıs 2020 tarihinde yayımlanan 19. cildin 17. sayısında başlayan dizi yazımız; Her Fotoğrafın Bir Hikâyesi Var adlı dizi yazılarımız, 18 Ekim 2022 tarihli 21. cildin 34. sayısında 39’a ulaşmış oldu. Bu dizinin 17. Yazısının künyesi aynen şöyledir: “Bir Fotoğrafın Hatırlattıkları 17 / II. Mersin Millî Kültür ve Eğitim Sempozyumu”, Merhaba / Akademik Sayfalar, 19 (44), 18 Kasım 2020, 694-697.

Sizin bildiriye gelince... Siz, “Çukurova’da ‘Mantıfar Açma’ Geleneği Bilinmekte midir?” başlığını bildirmişsiniz ama çok bilmişin biri, mantıfar’ın ne olduğunu bilmediği için kelimeyi mantı olarak algılayıp kendince düzeltme yaparak bildiri özetine de o şekilde yazmış... Hatırladığım kadarıyla siz de, akşamın ilerleyen bir saatinde oraya ulaşınca o çok bilmiş kişi size; “Hoca Hanım, mantıyı ne zaman yedireceksiniz?” diye sormuş!

2. Aradan yıllar geçti, tekrar Mersin’de bir araya geldik. 13-15 Ekim 2017 tarihleri arasında, Dr. Halil Atılğanın öncülüğünde düzenlenen, “Yeniceli Âşık Sıtkı Baba ve Popülerlik Çerçevesinde Kültür ve Sanat Sempozyumu”nda... Siz, “Türk Yazılı Basını ve Türkçemiz” başlıklı bir bildiri sunmuştunuz. Sempozyumun ikinci günü akşam yemeğinden sonra sahilde yürürken yol bizi bir “Kahve Dünyası”na götürdü. Meğer siz, çay gibi kahve de içmez, ancak önemli bir günde az şekerli bir fincan kahve içermişsiniz... O gün hep birlikte büyük bir keyifle kahvelerimizi içmiş, çok güzel bir akşam geçirmiştik. Ben, o gün içtiğimiz kahveyi ve kahve üzerine yaptığımız sohbeti hiçbir zaman unutmayacağım. Yanımızda Doç. Dr. Ebru Şenocak, Doç. Dr. Ayşe Dalyan/Tarhan ve Dr. Öğr. Üyesi Atiye Nazlı da var idi. O

akşam, sizin hatıralarınızda nasıl bir yer edindi, doğrusu merak ediyorum. Gerçekten kahveyi de çay gibi senede bir kere mi içiyorsunuz yoksa özel günlerde, kız istemelerde ya da bayramlarda bu sayı artıyor mu?

Saim Sakaoğlu: Gerçekten o gün çok yorulmuştuk. Yalvar yakar programa alınanlar, programa gelmeyenler, konuşma sıralarını beğenmeyenler, öbür salonda konuşmak isteyeler vb...

1969 yılından beri kahve içmiyorum. Son derece önemli günlerde bir fincan kahveyle idare ediyorum. Akşehir'deki bir toplantıda, gençlerden biri için kız istemeye gitmiştik. O akşam elbette kahve içilecekti. Bazı yıllar hiç içmediğim olur. Geçenlerde bir haber okudum: Dünya Türk Kahvesi İçme Günü... Haftasına, İzmir'den ve Ankara'dan gelen kızlarımla birlikte bir fincan kahve içiverdim, hem de en hasından Türk kahvesi... Öbür kahvelerden hiç içmedim, içmeyi de düşünmüyorum.

3. Kıymetli Hocam, sizinle Elazığ'da da çok güzel hatıralarımız oldu. Benim doktora tez savunmam (11 Eylül 1990) da dâhil olmak üzere defalarca geldiğiniz bu şehre, 2010'lu yıllardan sonra birkaç kere daha geldiniz. 3 Mayıs 2012'de "Medya ve Dil" paneli, 2015 yılında "Dünya Dili Türkçe Sempozyumu", ardından 10-13 Mayıs 2017 tarihinde; "Doğumunun 100. Yılında Fikret Memişoğlu" programı için... Son programın bizim için bir başka anlamı daha vardı. 13 Mayıs 2017 tarihinde Ebru Hanımın ilk doktora öğrencisi Fevziye Alsaç'ın tez savunması... Bu savunmaya sizin de katılabilmeniz için tarihi özellikle o güne getirmiştik. Aslında bu "tarihi" savunmaya rahmetli hocam Prof. Dr. Ali Berat Alptekin de gelecekti. Ama maalesef başka işleri sebebiyle gelememişti. Bizim için çok önemli olan bu tez savunmasını ve Fevziye'nin "doktor" olmasını bir kere de sizin ağzınızdan dinlemek isteriz.

O yıllarda işittiğim, daha sonra Erciyes dergisinde de bir yazının konusu olan bir kavram vardı: Toruntaht (torunun torunu). Meğerse Fevziye Hanım toruntaht'ım oluyormuş! Öyleydi galiba. Benim şöyle bir olumlu bilim sicilim vardır. Tepeden aşağıya doğru bir sıralayıverelim: Ord. Prof. Dr. Mehmet Fuad Köprülü, Prof. Ahmet Hamdi Tanpınar, Prof. Dr. Mehmet Kaplan, Saim Sakaoğlu, Prof. Dr. Ali Berat Alptekin, Prof. Dr. Esmâ Şimşek, Doç. Dr. Ebru Şenocak ve Dr. Fevziye Alsaç... Böyle bir heyecan içinde o komisyonda, fahrî üye olarak bulundum. Bir tür gölge üye gibi... Oy hakkı yok, soru sorma hakkı yok ama manevi bir havası var. O gün farklı ve pek çoklarının yaşamayacağı duygular içinde idim.

Soruların biteceği yok gibi... En güzeli, son noktayı ben koyuvereyim. Teşekkürler sevgili torunum.

Ben de teşekkür ederim sayın hocam.

[AHMET KÖSEOĞLU / İLK KONYA KİTABIMIN ÖNCÜSÜ] HALK EDEBİYATININ KANDİLİ, ULU ÇINAR: SAİM SAKAOĞLU

Ahmet KÖSEOĞLU

Türkiye Yazarlar Birliği Konya Şubesi Başkanı, Yazar

Akpınar dergisince Saim Sakaoğlu büyüğümüz için özel sayı yapılması planlanıp bendenizden de hatıra yazısı talep edilince. “Baş üstüne...” dedim. Bu talepten gurur duydum, haddim olmadan birkaç kelam etme cüreti gösterdim; affola.

Bilgisayarın başına geçip zihnime müracaatım ve yazmaya başladığım an 4 Ocak 2023, saat 11:30 idi. Türkiye Yazarlar Birliği Konya Şubesi’nin birçok şair, yazar, düşünce adamına yıl boyu ölüm yıl dönümlerinde hazırladığı ve elektronik-dijital medya aracılığıyla paylaştığı

Ahmet Köseoğlu makamında konuğu Prof. Sakaoğlu ile

afiş-kartlardan olan ve ne güzel tevâfuk ki Şeyh Galip’in vefat yıl dönümüne ait olan anma kartı telefonumun ekranından beliriverdi.

“Hoşça bak zâtına kim zübde-i âlemsin sen,

Merdüm-i dîde-i ekvân olan âdemsin sen.”

Klasik Türk şiirimizin önemli isimlerinden olan ve Galata Mevlevihanesi’nin şeyhliğini de yapan Galib’in bir şiirinin çok meşhur adı ve nakaratı da anma kartına ilâştirilmiş. Şiirin bu beyti edebiyat mahfillerinde dilden dile dolaşır, bilinir. Yıllardır okuduğum veya

işittiğimde bu beyit bazı muteber isimlerle birlikte çağrışım yapar. Tanıdığım ilk günden beri bu iki mısra ile hatırladığım ya da zihnimde ilişkilendirdiğim isimlerden biri de Prof. Dr. Saim Sakaoğlu ağabeydir. Şiirin bercestesi mesabesindeki beyitte;

Ey insan evladı!

Şahsına, zâtına saygıyla, hürmetle yaklaş; çünkü sen kâinatta yaratılmışların özü, göz bebeği olan insansın.” Evet, yaradılış gayesinin yanında biraz da insanın kendinden haberdar olması, şahsiyetini zelil etmemesi, dünyayı boşuna durulacak yer sanmayıp çalışması, didinmesi çabalaması fakat yanı sıra da karakterli, disiplinli, edepli, prensipli, sözünde dakik, üreten ve güvenilir de ol anlamlarını da çıkarabiliriz.

Bu vasıfların çoğuna doğuştan gelen haslet diyemeyiz, elbette ki kişi iradesiyle oluş(turul)acak meziyetlerdir. Bu günün gençliğine en çok da bu saydığımız prensipler, özellikler, meziyetler lâzım ama onlara meta harici her şey boş geliyor gibi.

“Kâmil odur ki; koya dünyada bir eser,
Eseri olmayanın yerinde yeller eser.

Konyalı Muhammed Hâdimî’nin hikmetli sözü de Benjamin Franklin’in “Öldükten sonra unutulmak istemiyorsanız, ya okunmaya değer kitap-lar yazın ya da yazılmaya değer işler başarın.”

mealinde bilindik bir sözü de güzelliğin, çalışmanın, üretmenin, niteliğin, insaniliğin, gayretin mücessem hâli olan Saim Sakaoğlu gibi kitaplar bırakanların temel düsturlarından olduğuna şüphe etmemek gerek. Bu günden geriye doğru hocanın kısmen çalışmalarını, eserlerini ve hayat prensiplerini, düsturlarını, ilk-e-lerini bahse konu edeceğim ama henüz geçtiğimiz haftaki gençlerle yaptığı ‘Yazarlık Atölyesi’ dersinde ve akabindeki görüşmemizde, büyük bir incelik, nezaket ve heyecanla ‘Türk Efsaneleri’ adlı 67. kitabını (mürekkebi kurumadan henüz matbaadan çıkmış) bize hediye ederken de âlicenaplığını gayriihtiyari yinelediğini de hissettiğimi belirtmek istiyorum.

Seksen dördlük çınarımızın (kendi ifadesiyle 4x21’lik delikanlı) çalışkanlığı, prensipleri, hususiyetleri ve üretkenliğine sözü getirmişken Türk halkiyatına ve harsiyatına yeni ifadeyle Türk kültürüne ve folkloruna hizmet etmenin ilk nişanesi olarak 1973 yılında yayımlanan ‘GümüşhaneMasalları’yla merhaba dediğini hocanın hayatını inceleyince görmüş oldum. Yetmiş altı yıldır

okuyan, altmış altı yıldır yazan, Elli yıldır kitap yayımlayan bir başka halkiyatçımız, halk edebiyatı üstadımız var mı? Hemen aklıma geliveren olmadı. Elbette ki Türk kültürüne, edebiyatına, sanatına büyük hizmetleri geçmiş, üstün hizmetleri olmuş birçok ilim, bilim ve sanat adamımız vardır. Sadece halk edebiyatı alanında koca ömrünü sarf edip bu kadar eser yayımlayan; Asya, Avrupa ve Amerika kıtalarında bir çok bilimsel toplantılara katılan, bildiriler sunan, Türk folklor, halk edebiyatı, musikisi ve halk mimarisi alanlarında çeşitli ulusal ve uluslararası toplantılar düzenleyen, hakkında bir çok kitaplar yazılan, armağan kitaplar hazırlanan, özel sayılar ve dergilerde hizmetleri anlatılan birçok ulusal ve uluslararası ödüllere layık görülen kaç Türkiye Cumhuriyeti evladı vardır ki?

Köseoğlu bir konferansın açış konuşmasını yaparken

Evet, Saim Sakaoğlu, cumhuriyetimizin özçocuğu olarak Anadolu'muzun ve gönül coğrafyamızın masal, efsane, fıkra, ninni, tekerleme, halk şiiri ve mânisini âdeta maden işçisi gibi bulup çıkarıp külliyyata dönüştürüp insanlığın hizmetine sunan, dünü bugünümüze taşıyan bir halk edebiyatı abidesi olarak en başlarda yer alır.

Sakaoğlu Hoca'nın Nev-i Şahsına Münhasır Hâlleri

Ülkesine, şehrine, mahallesine, caddesine, sokağına ilkokuluna, ortaokuluna, lisesine; çiçeğine, böceğine ağacına, çeşmesine, pınarına, delisine, velisine, bakkalına, çak(k)alına hülâsa yaşadığı şehrin her şeyine bigâne kalmayan ve hatta meftun olan bir numune-i şahanedir Saim Sakaoğlu Hoca. Etrafında gördüğü, ders aldığı, okuduğu, okuttuğu, yazdığı, yaşadığı, yaşattığı, konuştuğu, dinlediği, aldığı, verdiği, her şeyi, herkesi, her güzelliği, her hadiseyi kâğıda aktaran, belgeleyen, ve altmış altı yıldır günlüğüne kayıt düşen, otuz iki yıldır yakın dostlarına her yılın başında

Sayın Köseoğlu'nun önceki başkanlık döneminde yaz aylarında Dernek bahçesinde verilen bir konferansı Sakaoğlu Hoca ile birlikte dinlemesi

mektup yazıp, yapıp ettiklerinden haberdar eden kalemin ve kâğıdın hakkını teslim eden müellif, muharrir ve dahi çağrıldığı her toplantıya/davete icabet edip bilgilerini paylaşan kelimıyla sohbetin hakkını da veren güzel hatiptir Sakaoğlu Hoca.

1969 yılı 6 Haziran Cuma gününden beri çay içmeyen, çayların kalitesini kontrol etmek için de yılda bir gün 6 Haziran'da iki bardak çay içen, yine 1969 yılının sonbaharından itibaren günümüze kadar her türlü kahveyi içmeyen, çok özel günlerde kız istemeler ya da düğünlerde nadiren (yılda bir-iki defa) sade kahve içen, çağrıldığı resmî, özel yarı resmî bütün görüşmelere-toplantılara hazırlığını yapıp, kişilik elbisesini giyip, kravatını takan cebine mendilini katan ve toplantı saatinden üç-beş dakika önce mahallinde bulunan prensipleri ve asaletini hissettirendir Sakaoğlu Hoca.

İlkokul, ortaokul, lise öğretmenlerini ve üniversitedeki hocalarını unutmayıp her biri adına yazılar-makaleler kaleme alan vefanın adıdır Saim Hoca.

Kitapları, makaleleri, bildirileri İngilizce, Almanca, Fransızca Makedonca, Japonca yayımlanan; Ardahan, Kars Ağrı, Erçiş, Van, Hakkari sınır hattı dâhil Türkiye'nin ve dünyanın bir çok yerlerinde konferanslara, panellere, toplantılara katılan, bildiriler sunan Konyalı, Konyasporlu ve Çaybaşıdır Saim Sakaoğlu.

Reşid Rahmeti Arat, Ahmet Hamdi Tanpınar, Ahmet Caferoğlu, Ali Nihat Tarlan, Mehmet

Sakaoğlu Hoca, 17 Aralık 2022'de Dernek adına verdiği Yazarlık Atölyesi dersinin sonunda, milletvekili Ahmet Sorgun ile Başkan Ahmet Köseoğlu'na kitaplarını hediye ediyor.

Kaplan, Faruk Kadri Timurtaş'tan ders alıp kendini ilme adayan, makale, bildiri derleme, tanıtma, aktarma çeviri gibi 2000'in üzerinde çalışma yapan bilim adamıdır Sakaoğlu Hoca.

83. yaşında Türkiye Yazarlar Birliği Konya Şubesi'nin üniversiteli gençler için başlatmış olduğu yazarlık atölyesi çalışmalarına ders vermek, halk edebiyatını anlatmak için ilk günkü öğretmenlik heyecanı ile hazırlanıp gelen, beraberinde eserlerinden çokça

getirip ikram eden ve gençlerin gözlerinin içine baka baka dersini anlatan delikanlıdır Saim Sakaoğlu Hoca.

Hocaların hocası Prof. Dr. Saim Sakaoğlu'nun "2023 Cumhuriyetin 100. Yılına Armağan Yayın Projeleri" kapsamında Türk Efsaneleri adıyla en yeni bir çalışmayı da anlatı geleneğimize armağan ederek yayınlarını da taçlandırmıştır. Çalışkan, gayretli, disiplinli, prensipli yapısı, nev-i şahsına münhasır hâlleri ve bunca eserleriyle hoca efsaneleşmiş, halk edebiyatının ulu bir çınarı olarak genç araştırmacılara numune-i imtisâl olmuştur.

(03.04.1967, Karakaya, Altınekin, Konya; 0533 692 11 12, ahmetkoseoglu42@gmail.com) Ferhuniye Mah. Sultan Mesut Sok. No: 13, Selçuklu/Konya. Konya Büyükşehir Belediyesi)

PROF. SAKAOĞLU'NUN 2022 YILINDA YAYIMLANAN MAKALELERİ

1. "Masal, Efsane, Atasözü ve Deyim Üzerine", Turan 2022, Bahar 2, 1-11. (Ankara, Masaüstü Dergisi)
2. Türk Dili ile İlgili Bilimsel Toplantılara Genel Bir Bakış", Kültür Evreni, Kış 2022, 14 (45), 17-37
3. "Prof. Dr. Mehmet Kaplan Beyefendi Doktora Hocamdı", Edebice, 7 (32), Güz 2022, 15-19. (Bafra-Samsun, Prof. Dr. Mehmet Kaplan dosyası)
4. "Dil Ve Edebiyat Alanlarımızdan Bir Âlim Daha Göçtü: Prof. Dr. Tuncer Gülensoy (30 Ocak 1939 Uşak-11 Haziran 2022 Ankara)", Kültür Çağlayanı, 13 (75), Temmuz-Ağustos, 7-12.
5. "Ağız Araştırmacılığımızın Kökenleri", Akra (İstanbul), 26, Ocak-Nisan 2022, 223-232.

HOCAM PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU İLE BİR SOHBET

Prof. Dr. Nedim BAKIRCI

*Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi Edebiyat Fakültesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi*

1. Sevgili hocam, öğrenim hayatınızın beş buçuk yılının İstanbul'da geçtiğini biliyoruz. İstanbul'un sizin hayatınızdaki anlamı nedir? Bizimle paylaşır mısınız?

Sevgili Nedim, İstanbul herkesin hayatında ayrı bir yeri olan olağanüstü bir şehir... İki kıtada toprağı olan başka bir şehir var mı, bilmiyorum. Onu sevmek için o kadar çok sebebi var ki... Unutmayınız, ben böyle bir sevgi ile sahip olduğum İstanbul'daki evimi satarak Tarık bir Ziyad rolünü oynayıverdim.

Yıl 1959... Ülkemizde topu topu yedi üniversite var. Bunlardan üçü teknik üniversite: İstanbul, Ankara ve Trabzon... Birinde Edebiyat Fakültesi yok: Ege... Öbürleri ise; İstanbul, Ankara ve Erzurum... Erzurum ve Trabzon çok genç üniversiteler, pek bilinmiyor. Bir de o dönemde size yol gösterecek dersane ve benzeri kurumlar yok. Ben Ankara'yı hiç düşünmedim. Arkadaşlara uyup öbür üniversitelere göre sınavlarını bir ay önce yapan Ege'de de bir boy gösteriverdim. İstanbul'a, o gece vapur Bandırma'ya yanaşmadığı için Erdek'te binip Dersaadet'e ayak basışımın tarihi 01 Ekim 1959 Cuma. İstanbul Üniversitesi'nin kayıtlarının son günü. Birkaç arkadaş topluca Hukuk'a kaydoluverdik. İmtihansız tabii... 15+1 = 16 kuruşluk pulu yapıştırıp imzaladığımız bir formla on dakikada Hukuklu oluverdik. Nedense ikinci yarıya kadar son derece çalışkan bir öğrenci iken daha sonra okuldan soğudum ve bırakıverdim.

Ertesi yıl Hukuk imtihanlı, imtihansız tek fakülte ise Edebiyat. Yine aynı pullar, aynı imzalar, 1960 yılının ekiminde bu sefer Edebiyatlı oluverdim. Böyle başladı İstanbul aşkı. Bu sevgi bana iki kitap kazandırdı: 1. Ansiklopedi Maddelerim 1: İstanbul Maddeleri, Konya 2016, 2. Benim İstanbulum (1959-1965), Konya 2016. İkinci kitabım İstanbul'u ne kadar sevdiğimizişaretlerini taşır.

Hayata üç ana amaçla başlamıştım. Bunlardan ikisi İstanbul'da kalmakla ilgiliydi. Tabii bu iki istekten biri dil asistanı olmak idi. Üçüncü amacım ise zaman zaman yurt dışında görevli olmak... Kadro sıkıntısı İstanbul asistanlığımızı önledi. Açılan ilk dil asistanlığı sınavına doktorasını tamamlamış olan Kemal Eraslan Ağabeyimizin başvuracağını öğrenince ben dilekçe bile vermedim. Atalar, taş yerinde ağırdır dememişler miydi?

Sevgili Nedim, yazılması tamamlanmış, Akpınar'a gönderilmek için sıraya konulmuş bir yazım var. Adı nedir, tahmin edebilir misin acaba? İşte o sevimli ad: Beş Buçuk Yıla Sığdırılan İstanbul Sevgisi. O yazımın başından küçük bir aktarma yapmak istiyorum, dikkatli okuyucularımız için bir ön okuma olsun,

"Bir yazımda da değinmiş miydim ne, kesin olarak hatırlamıyorum. Uzun yıllar Konya'da

yaşadıktan sonra görevine İstanbul'da devam edip orada vefat eden kütüphane müdürü ve hikâye yazarı merhum Celaledin Kişmir'in bir gazete yazısında okumuştum. Oradaki cümlesi, belki kelimesi kelimesine değil ama anlam açısından böyle idi: 'İstanbul'da yaşamak için Eminönü'nde limon satmaya bile razıyım!' Birisi böyle diyormuş!"

"Bir zamanlar ben de İstanbul'u seviyordum ama o sevgiyi limon satmayla değerlendirmiyordum. Aslında benim böyle düşündüğüm dönemlerin İstanbul'u gerçek İstanbul, insanların hayalindeki İstanbul idi. Belki biraz abartacağım ama o yıllar gerçek İstanbulluların İstanbul'u idi."

İstanbul'u hep yalnız gezip tozdum. Bir başkasının veya başkalarının isteğine bağlı kalarak aklınızdan geçirmedığınız yerleri gezmek ne kadar keyif verici olur; bilemem ama benim için biraz can sıkıcı olur. Bir pazar günü vapura atlayıp sırf bir kâse yoğurt yemek için Kanlıca'ya gitmek... Bu iş için kimi kandırabilirsiniz ki? Veya yine başka bir pazar günü Büyük Ada sefer-i hümayûnu için kimsenin kanına girmeyi düşünemem. Velhasılı, eskilerin söyleyişiyle keyfemâyeşâ vezninden dolaşmanın tadına doyum olmaz.

İstanbul tiyatro idi, İstanbul konser idi, İstanbul güzellikleri solumak idi... Bunları yeterince gerçekleştirebildim mi, bilmem. Ancak tiyatro aşkım o kadar ileri gitmişti ki, biraz merhum hocam, o zamanki unvanıyla Doç. Dr. Ömer Faruk Akün'un derslerinde önerdiği tiyatro kitaplarını da okuyarak tiyatro oyunu yazmaya bile başlamıştım. Hatta, o yıllarda dünyada moda olan, bir gecede tek bir uzun oyun yerine iki kısa oyun oynamaya ayak uydurarak tek perdelik ilk oyunumu bile yazmıştım. Üç perdelik ikinci oyunum ne yazık ki ikinci perdenin ortasında kalması bir yana kardeşiyle birlikte kaybolup gidiverdi. Diyeceğim o ki, İstanbul beni âdeta bir oyun yazarı yapıp çıkıverecekti.

İstanbul için yazılabilecekleri yazıp yayımladım. Kitabımın sonunda ikinci kitaptan ip uçları vardı ama galiba orada liste olarak kalacak.

SevgiliNedim, bugün İstanbul'da yaşayacak ne bir arzum var ne de gücüm... Gitsem, bana kapısını açacak bir dostum var, o kadar. Ben İstanbul'u çoktan İstanbul'da yaşayanlara emanet edivermiştim. Ya onlar? Cevabını sen veriver.

2. Eşiniz Yurdanur Hanım'la nasıl tanıştınız? Genç arkadaşlarımıza Yurdanur Hanım'la evlilik serüveninizi anlatır mısınız?

Evleneli 57 yıl olmuş, unutmuş olabilir miyim acaba? Asla...

Ben, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden Şubat 1965'te mezun oldum. Bitirme tezimi Ord. Prof. Dr. Reşid Rahmeti Arat hocamızdan almıştım. Çok kalabalık bir sınıftık, sadece üç cesur öğrenci Arat hocamızdan tez alma cesaretini gösterebilmiştik: Nadire Saltık ve Atilla Özkırmı (merhum) Ancak tez hocam zaman zaman kalp rahatsızlığı yaşıyordu. Nitekim iki defa kriz geçirerek Cerrahpaşa Hastanesi'ne kaldırıldı. Her ziyaret günü gider, görüşürdüm. Derken bir sabah ölüm haberi geldi. Defnettik. Tabii bu arada tezimin akışı da yavaşladı. Ancak hocamın asistanı Dr. Muharrem Ergin ile tezimi tamamladık ve 26 Şubat 1965'te mezun oldum.

Ben ayrıca, Millî Eğitim Bakanlığı'na bağlı olan Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nun da

yatılı öğrencisi idim. Burada da geceleri meslek bilgisi derslerimizi alırdık. Mezuniyetimden sonra okul müdürlüğüm bana bir belge vererek Ankara'ya gönderdi. Orada kur'a çekeceğim. Tatlı bir kur'a çekilişinden sonra torbadan, Tokat Gaziosmanpaşa Lisesi çıkıverdi. Çünkü özel bir isteğim olmuştu: Neresi olursa olsun ama yatılı bir okul olsun... Tokat'taki okul da yatılı idi. 01 Nisan 1965 tarihinde, lise kısmı öğleden sonra okuduğu için, saat 13.00'te, müdür başyardımcısı

**Prof. Dr. Saim Sakaoğlu, Öğr. Gör. Yurdanur Sakaoğlu
ve Prof. Dr. Nedim Bakırcı**

Erkan Eren Bey ile 4 B sınıfına girdik. Ancak okulun bir geleneği varmış, o gün (1 Nisan'da) sınıflar yer değiştirir, gelen hocaları şaşırtırlarmış. Biz de 4 B yerine başka bir sınıfa girmiş olduk. Ve böylece Nisan birrr diyerek hayata başladık.

Genç bir hoca, uzun boylu, İstanbul'dan geliyor, üstelik bir kız arkadaşı filan da yok... O zaman, başta okul müdürümüz rahmetli Rasim Fesçioğlu olmak üzere birtakım tatlı çöpçatanlar devreye giriyor. Beni evlendirecekler. Hele bir durun yahu... Elimiz bir para görsün... (Burada ünlü masalcımız Bayburtlu Börek Türk'ü

hatırlıyorum. Derdi ki, 'Masal uzun gitse de ustalar kısa keser...')

Okul açılmış, maaşlarımızı alıyoruz ama ders ücretleri bir türlü ödenmiyor. Bu konularda deneyimli olan hocalar para toplayıp Ankara'ya telgraf çekerlerdi. Derken üç aylık ücret birden gelivermez mi? Doğruca Ziraat Bankası'nın yolunu tutuyorum. Banka, merkezi bir yerde... Öğretmenler Derneği'ne giderken önünden geçtiğim bir yerde. Doğrusu o güne kadar hayatımda kaç defa bankaya girdim, hatırlamıyorum. Ailemizden gelen paralar posta havalesi ile gelirdi. Tokat'ta da daha bankaya yatıracak kadar paramız olmamıştı. Bu heyecan ve merakla içeriye giriyorum. Kocaman bir salon... Ortası boşluk... Galiba üç tarafında da görevlilerin bankoları var. Salona giriyorum. Bankoların birinde yan yana iki genç hanım... Onlarla işimin biteceğini tahmin ettim. Bu iki hanımdan birini gözüm bir yerlerden ısırtıyor ama nereden? Öbürünü ise ilk defa görüyorum.

Kader ağlarını örüyormuş da haberimiz yokmuş. Geliş sebepimi açıklıyorum. Ancak bu hanımlar beni tanıyorlar... Tabii bazı bilgiler alacaklar ki hesap cüzdanına ve ilgili yerlere işlesinler. Bizilk kopyayı orada vermişiz meğer. Doğum tarihimiz bir yerlere yazılmış. Ben bu hanımı okulda sınıf ve koridorlardan daha çok bitirme sınavlarında gördüğümü hatırlıyorum.

Nisan ve mayıs aylarında hocalık yaptığım için son sınıfları almak istememiştim, hocaları mezun etsin... İşte Haziran boyunca süren lise bitirme sınavları sırasında da o hanımın: edebiyat, kompozisyon ve felsefe derslerinin sınavlarında mümeyyiz idim. (Bu mümeyyiz'e şimdi ne diyorlar, hatırlayamadım. Gözetmen olabilir mi ki?) Sınav sırasında aralarda dolaşıyor, kopya ustalarına fırsat vermemeye çalışıyorum. Onun için bütün sınavlarda aynı öğrenciler... İşte bankadaki hanımı o sınavlara giren bir öğrenci olarak hatırlıyorum. Canım, elbette hatırlanacak bir özelliği vardı ki unutmamış, hatırlamışız. Niye üsteliyorsunuz.

Galiba kayınpederim rahmetli Hacı Kâmil Gülel, tavsiye ettiği kitaplar sebebiyle Yurdanur Hanım'ın felsefe öğretmeni Feride Balakbabalar'ı severmiş. Varan bir... İl Millî Eğitim Müdür Yardımcımız İbrahim Özkazanç da haftada bir gün okulumuza gelip ders veriyor. Onu da ben oradan tanıyorum. Varan iki... Yukarıda adını andığım müdürümüz Rasim Bey de beni evlendirmek isteyenlerin en heyecanlısı... Varan üç... Müdür bankaya gelip müstakbel eşimle konuşuyor. Ben Feride Hanım'a durumumu açıklıyorum... Hasılı olaylar gelişiyor. Bir gün öğleden sonra İbrahim Beyler Yurdanur Hanımların evine ziyarete gidiyorlar. Ve mutlu son.

06 Mart 1966 akşamı, komşumuz olan Semiha Teyzemizin evinde nişan merasimi gerçekleştiriliyor. 20 gün sonra da, 26 Mart 1966'da Belediye Nikâh Dairesi'nde nikâh aktimiz tamamlanıyor. Şahitlerimiz Banka Müdürümüz Burhanettin Bey ile lisemizin yeni müdürü Fethi Aslaner...

Sırada düğünümüz var: 27 Mayıs 1966... Tatil günü... Çok değişik illerden gelenler için de ideal bir tarih... Galiba düğün salonumuzun adı Yeşil Köşe idi... Yanılırsan hanım darılır mı acaba?

Yurdanur Hanım birkaç aylık memur olduğu için henüz izin hakkına sahip değil. Ancak ertesi yıl müdürümüz Burhanettin Bey, Ankara'dan, Ziraat Bankası'nın Erdek Kampından bir dönem tatil koparıvermiş. Nikâh şahidimizin düğün hediyesi... Hepsisi güzel insanlardı bu işte adlarını saydığımız...

3. Akademik hayatınız boyunca elbette yaşadığınız pek çok hatıranız olmuştur. Bu hatıralar içerisinde unutamadığınız birini anlatır mısınız?

Öncelikle Akademik hayatımın hangi tarihte başladığını belirlememiz gerekiyor. Fakülteye kaydolduğum günü değilse bile ilk derse girdiğim günü ön başlangıç olarak kabul edebiliriz. Zamanla işin içine girdikçe bir orta tarih belirlememiz gerekiyor. Rahmetli hemşerim Harun Tolasa öğrencilik yıllarımda en sıkı fıkı olduğum arkadaşım idi. Onun da kafasında üniversite hocası olmak varmış. Zaman zaman kafa kafaya verir, bir üniversitede hoca olmayı kurar dururduk. O yıllarda Konya'da bir üniversite yoktu ama niyetimiz orada birlikte görev yapmaktı.

Benim bitirme tezim, hocamın hastalığı ve vefatı sebebiyle neredeyse bir yıla yakın bir gecikmeyle tamamlandı. Tayinimin Tokat'a çıktığı günlerde o da Muğla Turgut Reis Lisesi'nde öğretmen idi. Haberleşiyor ve son aşamalarımızı belirlemeye çalışıyorduk. O. Atatürk Üniversitesi'nde açılan bir asistanlık kadrosuna başvuruyor açılan sınavı kazanarak asistan olarak göreve başlıyor. Bu arada bana haberler gönderiyor, "Yakında yeni bir sınav açılabilir,

aman ona göre çalış.” diye hatırlatmalarda bulunuyordu. Ben zaten, başta İngilizce olmak üzere çalışmalarımı sürdürüyordum. Hatta sırf bu imtihana hazırlanabilmek için Ankara’dan yeni kitaplar getirtiyor, kendimi takviye ediyordum.

Beklenen haber geldi. Nisan 1967’de asistanlık sınavları açılacak. Artık son tura giriliyor ve ben olanca gücümle çalışıyorum. Derken bir tatlı haber: Sınavlar Temmuz 1967’e ertelendi. Sebebini sonradan öğreniyorum. Üniversitenin, galiba sayısı üç olan fakültelerinden yeni mezun olacakların da başvurabilmesi için sınavlar ertelenmiş. Gerçekten de gördük ki Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’nün asistanlık sınavına yeni mezunların tamamına yakını katılmış. Abartmayayım ama sayı otuzun üzerinde idi.

Yabancı dil ve bilim sınavlarındaki cevap kâğıtlarımın başarılı bulunması üzerine, öbür başarılı arkadaşlarımla birlikte, adine idi, kesin olarak söyleyemeyeceğim ama mülakat türü bir görüşmeye alındık. Doç. Dr. Niyazi Akı, günümüz edebiyatını takip edip etmediğimi, bu arada bir yerlerde yazıp yazmadığımı sormuştu. Çünkü sınava girenlerin tamamına yakını yeni mezunlardı. Takip ettiğim üç dergiyi ve ilk yazılarımın yer aldığı bir dergiyi dile getirdim. Haydi, bir soru daha...Bölümümüzde Arapça hocası olarak görev yapan Doç. Dr. Ahmet İhsan Türek de, Arapçadaki çokluk şekillerini sordu. Çok iyi bildiğim bir konu idi. Cevabımın tamamını bile beklemeden olur işareti yapıverdi. Hasılı üç aşamayı da tamamlayıp evlerimize döndük. Sonradan öğreniyorum ki dört kişilik sınavı beş kişi kazanmışız. Bunlardan üçü yeni mezun: Ahmet Bican Ercilasun, ve Nuri Yüce (İstanbul Üniversitesi) ve Turgut Karacan (Atatürk Üniversitesi). Kalan ikimiz öğretmeniz. Turgut Günay Kütahya Lisesi’nde bir buçuk yıllık, ben ise Tokat Gaziosmanpaşa Lisesi’nde iki buçuk yıllık öğretmenim.

İlk üç arkadaşımızın atamaları kolaylıkla yapılmış. Onların mecburi hizmetleri yok, bir kurumda görevli değiller, vb. Rahmetli Günay’ın ataması ne zaman gerçekleşti, bilmiyorum ama benim bir de Yüksek Öğretmen Okulu’nda okumamla ilgili olarak Bakanlığa mecburi hizmet borcum var. Borcumun üniversiteye devredilmesi de zaman alıyor. Ben Konya’da tatildeyim ve tatil boyunca günü birlik Ankara’ya gidip Bakanlığın merdivenlerinin basamak sayısını saymaya çalışıyorum.

Bu gidişlerimin birinde durumumu anlattığım bir görevli bana şu soruyu sordu:

“Bu Atatürk Üniversitesi hangi şehirde?”

Yedi üniversitemin bulunduğu ülkemde ilgili kurumun görevlisi yedi üniversitemin hangi şehirde olduğunu bilmiyor! Allah, günümüzdeki görevlilere kolaylar ihsan eylesin.

Gene masal anlatıcısını hatırlayacağız. Bölümdeki bazı gelişmelerin selamete ulaşması için ben halk edebiyatı asistanı olarak görevlendirildim. Bölümümüzde, altı ay önce doktorasını bitirmiş bir arkadaşımız (Dr. Muhan Bali) ile doktorası devam eden başka bir arkadaşımız (Bilge Palandöken) vardı. İkisinin de doktora hocası, hepimizin İstanbul Üniversitesi’nden hocası olan Prof. Dr. Mehmet Kaplan Bey idi. Muhterem hocam benim danışmanlığımı da kabul ettiler ve başladık çalışmaya...

Aradan yıllar geçti. Ben önce doktor (o yıllarda yüksek lisans diye bir aşama yoktu), daha

sonra doçent (yine o yıllarda sonradan adı değiştirilen bir yardımcı doçentlik yoktu) oldum.

Gelelim hatıramıza... Bu hatırayı, Prof. Kaplan için bir dosya hazırlayan genç bir dergiye yazdığım hatıra yazısından almayı uygun buluyorum. Hem dergimizi duyururuz hem de aynı olay aynı cümlelerle dile getirilmiş olur. Önce yazımız kaynağını eksiksiz olarak verelim:

“Prof. Dr. Mehmet Kaplan Beyefendi Doktora Hocamdı”, Edebice, 7 (32), Güz 2022, 15-19, (Bafra-Samsun, Prof. Dr. Mehmet Kaplan Dosyası)

“SAİM KARDEŞİM, SEN BENİM ERZURUM’DAKİ VEKİLİMSİN”

Prof. Kaplan, Erzurum’da görev yaptığı için oraya gönülden bağlı idi. Oradaki pek çok asistanın doktora danışmanlığını üstlenmişti. Yukarıda adlarını saydıklarımıza iki adı da eklemeliyiz. Benden bir dönem sonra halk edebiyatı asistanı olarak göreve başlayan Umay Türkeş-Günay ile Fikret Türkmen de hocamızın öğrenci oldular. Üstelik onlar bir yıllığına İstanbul’da görevlendirilmişlerdi.

Üniversitemiz de bu vefalı hocamızı asla unutmamıştır. Çok önemli kaynak eserler için bilimsel yazılar isterken Prof. Kaplan’ı asla unutmadılar. Bu konudaki güzel bir hatıramı aktarmak istiyorum:

Yine Erzurum’dayım. İş günü bitmek üzere... Belki yarım saat kadar sonra odamdan ayrılıp evimin yolunu tutacağım. Derken kapım tıklatılıyor ve ardından içeriye bir kişi giriyor. Giren kişiyi tanıyorum. Alt katında üniversite basımevinin bulunduğu Rektörlük binasında gördüğüm görevlilerden biri. Derken hemen konuya giriverdi:

“Hocam, Rektörlüğümüzün hazırlamakta olduğu bir kitapta, hocanız Prof. Mehmet Kaplan Bey’in de bir yazısı yer alıyor. Yazılar dizildi, çıktıları alındı. Ancak elimizde Prof. Kaplan Bey’in adresi yokmuş. Siz onun adresini bilirsiniz. Bu zarfı kendisine gönderir misiniz?”

İfade gayet kibar... Dosyayı alıp gelen görevliyi yolcu edip zarfı da alıp evimin yoluna düştüm. Akşam yemeğinden sonra Prof. Kaplan’ı arıyorum. (Arama aracım ne cep telefonu ne de tuşlu telefon... Çevir babam çevir devrinin telefonu.) Saygılarımı iletip hâl hatır sorduktan sonra asıl konuya geldim. Gelen kişi ve zarfı da üzerine basa basa ilettim. Hocamdan aldığım duyulandırıcı cevap, kelimesi kelimesine olmamakla birlikte anlam ve ruh olarak şöyle idi:

“Saim Bey, o zarfın içinde benim bir makalem olacak. Behçet Necatigil’in bir şiirinin tahlili... O zarfı bana göndermeyiniz. Siz benim oradaki vekilimsiniz. Zarfı açınız ve yazımı okuyunuz. Düzeltmesi gereken dizgi hataları filan varsa gereğini yapıp ilgililere teslim ediniz.”

Hocama teşekkür ederek istediği doğrultuda hareket edip yazıyı en kısa zamanda ilgililere göndereceğimi söyleyip teşekkür edip selam ve hürmetlerimi ilettim.” (s. 19)

Sayın Hocam, verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ediyorum.

SAİM HOCAMA DAİR

Doç. Dr. H. Nurgül BEGİÇ

*İzmir Demokrasi Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi
Geleneksel Türk Sanatları Bölüm Başkanı*

Saygıdeğer büyüğüm, sayın hocam, insan yaşamında önemli değişimlerin yaşandığı zamanlar vardır. Benim de akademik yaşamımda ilerlerken beni yönlendiren, fikirler veren arayışlarımı sürdürdüğüm dönemde bana yol gösteren kişilerin en başındasınız. Konya’da akademik ortamlarda adınızı duymuş ancak yüz yüze gelme imkânı olmamıştı. O dönemde genç bir akademisyen heyecanı ile pek çok konuya ilgi duyuyor ve birçok alanda çalışmak istiyordum. Sizinle karşılaşmam tam da bu arayış döneminde oldu. Konya Selçuk Üniversitesi’nde çalıştığım yıllarda sizden telefonla randevu istedim. Siz de her zamanki samimiyetinizle talebimi kabul ettiniz ve Meram kampüsünde buluştuk. Heyecanımı anlatamam. Görüşmede sizden nefes almadan sanki kaçacakmışsınız gibi art arda sorularımı sıraladığımda hafif bir tebessümle sabırsızlığımı fark ederek beni sakinleştirdiniz ve kibar üslubunuzla sorularımı tek tek yanıtladınız.

Sayın hocam, bazı kişiler vardır yolunuzu kapatır, cesaretinizi kırar. Siz ise benim yolumu açan kıymetlilerimdensiniz. Özellikle bir akademisyenin çalışmalarını kitap haline getirerek alana ilgi duyanlara ulaştırma gayreti en heyecanlı dönemleridir. Uzun yıllar çalışıp emek vererek biriktirdiği konuların en mükemmel bir şekilde eserinde yer almasını ister. İşte böyle dönemlerde de zaman zaman yanıtlayamadığım ve kaynaklarda bulamadığım halk kültürüne dair birçok konuyu size danışarak verdiğiniz değerli bilgilerle zenginleştirdim. Her konuda bana rehberlik ettiniz. Sizin zarif üslubunuzla aktardığınız bilginizle her daim bana örnek oldunuz, desteklediniz. Halk kültürüne hizmetleriniz tartışılmaz. Allah size sağlıklı uzun ömürler versin. Ellerinizden saygıyla öperim.

SAİM HOCAMIZ VE KİTAP SEVGİSİ

Sadık GÖKCE

Gazeteci, Kültür İnsanı ve Yazar

Saim Sakaoğlu hocamla tanışmam Kütüphaneler Haftası etkinlikleri sırasında oldu. Konya Kütüphaneciler Derneği tarafından düzenlenen bir etkinliğe katılmıştım. Eşimin de yönetiminde bulunduğu dernek güzel bir etkinlik düzenlemişti. Etkinliğin konuşmacılarından birisi de Saim Sakaoğlu hocamızdı. Saim hocamız kürsüye geldi, selamlama konuşmasından sonra, **“Bugün sizlere kendi paramla aldığım ilk kitabın ismini söyleyip hikâyesini anlatacağım” dedi.**

Sadık Gökçe, eşi Anuş Hanım, yeğeni Secem kızımız ve Sakaoğlu ile

75 yaşında bir insanın aldığı ilk kitabın adını hatırlaması benim için çok anlamlı idi. Ben de kazandığım ilk para ile bir kitap almıştım ve onun adını hiç unutmadım. Hocamın anlattığı hikâye bu konuda benim yalnız olmadığımı benim hikâyeme benzer yüzlerce hikâye olduğunu anlamama vesile oldu.

Saim hocamın konuşmasını zevkle dinledim. Kitabın ne olduğunu ve değerini tekrar anladım bu konuşma sayesinde.

Program sonrasında 5-6 kişi yemeğe gidildi. Eşim ve ben de grubun içerisinde

dâhil edildik. Yemek boyunca Saim hocamın sohbetini dinleme imkânı buldum. Konuşmada kullandığı ve seçtiği kelimelerin bizim anlayacağımız net ve sarıh kelimeler olması, bizleri ikilemde bırakmaması Saim hocama daha yakınlık duymamı sağladı. Öğrencisi olmamama rağmen Saim Sakaoğlu hocamdan öğrenmem gereken çok şeyin olduğuna kanaat getirdim. O günden sonra resmî olmasa da kendimi Saim hocamın öğrencisi kabul ederim ve bundan da gurur duyarım.

DÜNYA HAZİNESİNDEN BİR SIR: PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU

Dr. Öğr. Üyesi Atiye NAZLI

*Çorum Hitit Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi*

Meclisimizde her şey güzel, olunca Leylâ.
Doy hikmet sofrasında; rint kavlince; o evlâ.
Ariflerin sohbeti herkese olsun nasip,
Böyle geçsin ömrümüz lütfeyle yüce Mevlâ.
(İsmail Özmel, 1985)

[Dr. Öğr. Üyesi Atiye Nazlı ise Selçuk Üniversitesi'nde doktoradan öğrencim idi, ancak biz emekli olanca tez yöneticiliği genç bir meslektaşımıza aktarıldı.}

1. 1997 yılından beri yaz aylarınızı Erdemli'de geçiriyorsunuz ve mektuplarınızda her iki adresinizi de belirtiyorsunuz, ancak Erdemli ile ilgili bir yazı kaleme almadınız. Oradaki günlerinizden söz edebilir misiniz?

Günlük yazmak benim vaz geçilmez bir alışkanlığımdır. Daha Konya Lisesi ikinci sınıfında öğrenci iken günlük tutmaya başladım. Aralarla bu güzel işimi sürdürdüm. Bir ara, katıldığım yurt içi ve yurt bilimsel toplantılara ayrılan günlüklerim de oldu. Ancak en anlamlı günlüklerimi Erdemli'du tuttum. İşte günlüklerimin bilgisi.

I. Lise günlüklerim,

II numaralı günlüklerimin adı şöyledir: Prof. Dr. Saim Sakaoğlu / Günlüklerim II / 33 Günlük Günlük, Erdemli 2002

10 Temmuz 2002 Pazartesi gününden başlayarak, zaman zaman gün atlamak suretiyle 11 Ağustos 2005 Perşembe gününe kadar olan 33 günü içine almaktadır. Bu sayı, Mersin il kodudur.

Bu günlüklerimiz için, baş tarafında şu açıklamanın konulması uygun bulunmuştur. “Basılma ihtimali olmayan bu günlüklerimi, günlük okumayı, özellikle günlük tutmayı sevenlere armağan ediyorum.”

Pek çok kişinin adının geçtiğini göreceksiniz. Okunduğu zaman aramızdan ayrılanlara rahmet dileklerimizi iletiyoruz.

III. Prof. Dr. Saim Sakaoğlu, Günlüklerim III / Bir Emeklinin Yaz Günlüğü

16 Temmuz 2006 Pazar gününden başlayarak, pek az gün atlayarak 17 Eylül 2006 Pazar gününe kadar sürdürülmüştür.

Akademik sayfaların yöneticisi dostumuz Av. Mehmet Ali Uz'un, Yaka'nın sonunda ve Köyceğiz'in başladığı yerdeki 'Yazlık Ev'ini yılda birkaç kez ziyaret ederim: İhlamur toplarız, karadut yeriz, şeker armuduna olan özlemimizi gideririz, vb. bu yıl, bunların ilk ikisini gerçekleştirdikten sonra, gecikmeli olarak tatile çıktım. Artık 'izin' sözüne yer vermeyeceğim. Keyfemayeşa (gönlümce) tatil yapacağım.

Akademik Sayfalar kültürün, sanatın, sanat tarihinin, tarihin, edebiyatın, Türkçenin harman olduğu bir ortam... Orada pek çok konu var, ancak bazı eksikler de var.

Deneme gibi, günce gibi... İşte biz, önümüzdeki yıl, bir kitabımızın bölümlerinden birini oluşturacağına inandığımız 33 Günlük Günlük adlı günlük denemelerimizi bu yaz da sürdürmek istedik. Bir Emeklinin Yaz Günlüğü böylece oluşmuş oldu.

Benimki biraz farklı bir günlük olacak; günlük okuma alışkanlığı olanlar bunu hemen fark edeceklerdir. "Haydi hayırlısı" deyip yola çıkıyoruz.

16 Temmuz 2006 Pazar

Dün güzel bir olayı yaşamıştık. İlk asistanım Prof. Dr. Ali Berat Alptekin'in kızı, torunum Yrd. Doç. Dr. Gökçen ile Atilla'nın düğününe katılmıştık. Hem de öyle bir katılma ki, sormayın. İlk defa iki kızım ve iki damadım ile böyle güzel bir toplantıda birlikte oluyorduk.

Planlarımızı, pazar gecesini Erdemli'deki evimizde geçirecek şekilde yapmıştık. Öyle de oldu. Otobüse, uçağa yetişme gibi bir sıkıntımız olmadığı için rahat rahat hazırlandık. Yolculuğa, her zamanki gibi Çaybaşı'ndan başladık. Ağabeyim Hasan Bey ile eşi Feride Hanım'a küçük bir ziyaretten sonra Uluirmak Caddesi'nden Karaman'ın yolunu tuttuk. Yanımızda büyük kızım Dr. Selcen ile büyük damadım Dr. Ali de varlar. Küçük kızım Seren ile Aydın yola yarın çıkacaklar. Çünkü 'Tombalak'ımız, üç aylık Güven'imizin aşısı yapılacak.

Yolculuklarda kaptanın dilediği yerde mola verme hakkı vardır. Nedense bu sefer ilk molayı

pek erken verdik. İçeri Çumra'nın dışından geçen geniş ve ağaçlıklı yolda canım durmak istedi. Doğrusu güzel bir yol... Böyle zamanlarda biz kaptanların küçük bir beslenme faslı da olur. Tabii meyveler bu beslenmenin vazgeçilmezleridir.

Şimşek tesisleri açılıncaya kadar asıl molamızı Mut'ta Çınaraltı Parkı'nda verirdik. Nedense birkaç yıldır bu geleneğimizi değiştirdik. Bir kere, Şimşek daha düzenli, daha temiz ve doğayla iç içe... İsteyen gözleme bile yiyebiliyor.

Mut'u geçiyor ve Sertavul'a vuruyoruz. Ben yol boyunca yer alan trafik işaretlerinden başkalarına bakmadığım için öbür yazıları okumak Yurdanur Hanım'a kalıyor: "Danyal Ateş'in Yeri". Haydi, bu da nereden çıktı yahu? Geleneğin bozulması burada da sürüp gitti. İndik ve Göksu'ya yükseklerden bakan balkon büyüğü terasa geçtik. İyi ki durmuşuz. İş yeri sahibinin, biraz çenesi düşük, ha bire konuşuyor, bilgi yüklemeye çalışıyor! Ayrıca kola ve benzerini de içirmiyor. Orada; yalnızca mö cola (!) içebiliyorsunuz, yani ayran! Öyle yaptık. Hepimize birer tas ayran sunuldu, yanlarında da özel kaşıklar yer alıyordu. Neyse yiyip içtiklerimiz bize kalsın, biz Göksu'ya dönelim. Kıvrım kıvrım akıp giden, hayır aktığı pek de belli olmayan Göksu'yu tepeden, hem de dürbünle seyretmek o kadar güzel oluyor ki... Daha kalacağız ama atalar "yolcu yolunda gerek" demişlerdi ya; ona uyuyoruz.

Akşam yemeğini sitemizin bahçesinde yiyoruz. Uykuya çekilmemiz 23'ü buluyor. Günün yorgunluğunu atacağız umuduyla pikelerimizin altında mevzileniyoruz.

Unutmadan söyleyeyim, yatmadan önce bugünkü Hürriyet'te olan '10k' temizliği sürüyor' başlıklı yazı epey ses getireceğe benziyor. Sadece o mu? 'Zaptiye' başlıklı yazısıyla Murat Bardakçı da eline çomağı alanlardan.

2. İstanbul Üniversitesi'nde mezuniyet teziniz Türk dili alanında idi, sonraki dönemde Mehmet Kaplan Hocamız danışmanlığında halk edebiyatına yöneldiniz. Kaplan Hocamız ile ilgili bir anınızı bizimle paylaşabilir misiniz?

İstanbul Üniversitesi'nde, pek çok arkadaşımızın normal sertifika olanak bile almadıkları Umumî Türk Dili Sertifikası'nı tezli olarak seçmiştim, Koca sınıfta bu cesareti gösterenlerin sayısı üç idi. Öbür iki ad ise; Atilla Özkırımlı ve Nadire Saltık idi. Tez danışmanımız ise Ord. Prof. Dr. Reşid Rahmeti Arat idi. Ancak tezim üzerinde çalışırken hocam iki defa kalp krizi geçirerek Cerrahpaşa Hastanesi'ne kaldırıldı. Sürekli olarak hocamı ziyaret ediyor, yardımcı oluyordum. Vefatı üzerine tezimi, o günlerde Dr. olan Muharrem Ergin Bey ile tamamladık.

Tokat Gaziosmanpaşa Lisesi'nde iki buçuk yıl öğretmenlik yaptıktan sonra Atatürk Üniversitesi'nde açılan Türk Dili asistanlık sınavını kazanarak orada göreve başladım. Ancak bölüm başkanımız benim gibi Türk dili asistanı olan arkadaşlardan birini halk edebiyatı alanına kaydırmak istiyormuş. O arkadaşımız ise, yakında 1416 Sayılı Kanun ile yurt dışına gitmeyi

planladığı için kabul etmemiş ve anlatıldığına göre de tepki göstermiş. Durumu öğrenince, kıdemli asistanlardan Harun Tolasa ile bölüm başkanına haber göndererek, “Bilim bilimdir, isteyen her alanda yapabilir. Ben talibim. Yeter ki tatsızlık olmasın.” Mesajını ilettim, Böylece ben yeni bir alana geçerken öbür arkadaşımız da birkaç ay sonra Almanya’ya uçuverdi.

Kimler miydi o dönemde asistan olarak alınanlar? Dört kadro vardı ve beş kişi alınmıştı. İstanbul Üniversitesi’nden iki buçuk yıl önce mezun olan ben ile yeni mezunlar Ahmet Bican Ercilasun ve Nuri Yüce, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi’nden bir buçuk yıl önce mezun olan Kütahya Lisesi edebiyat öğretmeni Turgut Günay ile Atatürk Üniversitesi’nden yeni mezun olan Turgut Karacan...

Böylece, öğrencilik yıllarımda bir saat bile ders almadığım halk edebiyatı alanına asistan olmuştum. Çünkü mezun olduğum bölümde böyle bir ders yoktu. Ancak yeni bölümüme benimle aynı bölümden mezunu olan iki asistan daha vardı: Dr. Muhan Bali ve Asis. Bilge Palandöken (Seyitoğlu). İkisinin de doktora hocası, mezun olduğumuz bölümün öğretim üyelerinden Prof. Dr. Mehmet Kaplan imiş. Prof. Kaplan, Atatürk Üniversitesi’nin kuruluş aşamasında öğretim üyesi, dekan ve rektör vekilliği gibi görevleri üstlenmiş. Benim de doktora danışmanlığımı kabul ettiler ve birlikte çalışmaya başladık.

Bafra-Samsun’da yayımlanan Edebice dergisi, 32. sayısında Dr. Ersin Bayram’ın öncülüğünde Mehmet Kaplan Dosyası hazırlandı. Bu arada bizden de bir yazı istenmişti, Oraya gönderdiğimiz yazımızdan bir bölümünü buraya alıyorum.

“HEMEN SAİM BEY’İ BULUNUZ”

Hocanızla tez çalışmasını yaparken uzakta olmanın çok büyük sıkıntıları olur. Bunu bildiğim için, ilerleyen yıllarda başka illerde görev yapıp da benin yüksek lisans ve doktora öğrencilerim olan gençlere büyük kolaylıklar sağladım.

Ben bir ara çalışmam için Erzurum’dan İstanbul’a geldim. Tabii ilk işim hocamla görüşmek, randevu alabilmek. O günler öğrencilerin eğitimi engellediği günlerdi. Fakülteler sık sık eğitimlerine ara veriyorlardı.

Fakülteye gelip hocamı odasında ziyaret ediyorum. O, derslerinin olduğunu söyleyerek bana bir görüşme gün ve saati veriyor. Teşekkür edip ayrılıyorum.

Meğer o saatlerde üniversitenin ilgili kurulu toplanmış, eğitimin devam edip edemeyeceği konusunda karar vermek üzere imiş. Hocamın yanından ayrılmamdan kısa bir süre sonra üniversitenin eğitimine ara verdiğiyle ilgili karar bölüme kadar gelince hocam hemen etrafındakilerden beni tanıyanlara emir vermiş:

“Hemen Saim Bey’i bulunuz.”

Ben de Bölüm Seminer Kitaplığı’nda bakmam gereken bazı kaynaklarla ilgileniyordum. Ben

daha tatil edilme olayından bilgi sahibi değilim. Tanıyanlardan biri gelip Kaplan Bey'in beni odasında beklediğini söyledi.. Merakla hocamızın yanına vardım. "Kardeşim, gel... Dersler tatil edildi. Beklememize gerek yok. Haydi, çalışalım."

Böylece hocam bana zaman kazandırdığı gibi söyleyeceği bazı konuları da bir an önce aktarmış oldu.

Tez çalışmalarım için İstanbul'a gidişlerimde, Çapa'daki Yüksek Öğretmen Okulu'nun misafirhane benzeri yerleri vardı, oralarda kalıyordum. Daha sonraki dönemlerde haber aldım ki, dayımın oğlu yüksek inşaat teknikeri Mehmet Aydın Köseoğlu üniversitede öğrenci olunca Yıldız'da bir ev kiralamış ve orada yalnız kalıyormuş. Artık ben de o evde kalmaya başladım. Aydın sabah erkence işe gidiyor, gece de geç vakit okulundan dönüyordu. Dolayısıyla benim için evde çok iyi bir çalışma ortamı oluşmuştu. Kütüphanelere gitmediğim günlerde evde verimli bir çalışma dönemi geçiriyordum.

Uzun bir süre İstanbul'da kalacaktım. Hocam, sağ olsun bana bir kolaylık sağladı.

"Saim kardeşim; okulda çalışmalarımız verimli olmayabilir. Onun için ben sizi evimde bekleyeceğim."

Artık ben haftanın altı günü evde ve kitaplıklarda çalışıyor, cumartesi günleri hocamın evini yolunu tutuyordum. Evi, Kadıköy Moda'da, Yoğurtçu Park yakınındaki bir apartmanın dördüncü katında idi. Görüşme saatlerimiz sürekli olarak, 15.00-17.00 arası idi.

Ben Yıldız'dan 13.00'te çıkıyor, yürüyerek veya otobüsle Beşiktaş'a iniyordum. Orada sürekli yemek yediğim bir lokanta vardı. Karnımı doyurduktan sonra otobüse binip Karaköy'e iniyordum. Bir vapur beni Kadıköy İskelesi'ne kadar götürüyordu. Eğer yeterli vaktim varsa ve hava şartları da uygun ise hocamın evine kadar yürüyordum. Hocamın evinin yakınana kadar olan dolmuşlar ise daha çok işime yarıyordu.

Saat tam 15.00 olunca sağ elimin işaret parmağı hocamın evinin kapı ziline dokunuyordu. Bir günün dışında bu uyumlu gidiş gelişler hiç aksamadı.

O cumartesi günü havanın keyfi yerinde değildi. Karaköy İskelesi'ne gelince vapurların Kadıköy'e değil de Haydarpaşa'ya uğrayacağı anonsu yapıldı. Zamanım vardı ve ben bu yolculuğa başladım. Sen misin bu havada vapura binen! Haydarpaşa'ya varıncaya kadar vapur yolcularının pek çoğu gibi beni de deniz tutuverdi. Başım dönüyor, midem bir tuhaf oluyordu. Oysa ben beş buçuk yıl İstanbul'da okumuş ve defalarca vapur yolculuğu yapmışım. Paşa'ya inince bir yere ilişip biraz dinlendim. Daha doğrusu kendimi toparlamaya çalıştım. Zaman daralıyordu ve hocama geç kalacaktım.

O yıllarda herkesin cebinde birkaç telefon jetonu bulunurdu. Ben de bu jetonlardan biriyle hocama ulaşip durumumu anlattım. Bana zorda isem gelemeyebileceğimi söyledi. Ben de,

geleceğimi ama biraz gecikeceğimi söyledim. Bekleyeceğini söyle.

(“Prof. Dr. Mehmet Kaplan Beyefendi Doktora Hocamdı”, Edebice 32, 7 (32), Güz 2022, 15-19, hatıra: s. 17)

3. Çay... Çay içmediğinizi biliyoruz. Her gün milyonlarca insanın, neredeyse içmeden yaşayamayacağına inandığı çayı siz niçin içmiyorsunuz? Özel bir sebebi var mıdır?

Ben, bir zamanlar dünyanın en keyif verici çaylarını içmiştim. Lise ve üniversite yıllarımın tatillerinde dükkânımızın işlerine yardımcı olmak için evimizde çalışırdım. Rahmetli babacığım da ikinci vakti gelince, o eskilerin ortadan telli ocağında çayımızı demlerdi. O iki, ben bir bardak çay ile yetinirdik, çünkü bu kadarı bize yetiyordu.

Hayatım boyunca böylesi çayları bir daha içemedim. ‘Kap gel oğlum bize iki çay’ muhabbeti artık çekilmez oluyordu. Bir parmak çay, dört parmak da katkı maddesi niyetiyle kaynatılmış suyun eklenmesi ile oluşan renkli ve sıcak sıvı çay zevkimi ve keyfimi ortadan kaldırıyordu.

06 Haziran 1969 tarihinde Bayburt’ta derlemeye başlayacaktık. Bir gün önce Konya’da çayı boykot sözü verip yola çıkmıştık. Ama o gün Bayburt yarı açık cezaevinde derleme yapacaktık. Bir gün önce söz vermemize karşılık hapishane sakinlerinin ikramı olan çayı reddedemeyip boykotu 06 Hazirana erteledim. O gün bu gündür yılda sadece o gün en fazla iki bardak çay içerim. Bu durumdan hiç de şikâyetçi değilim ve hayatımdan memnunum. Meğer çaysız da yaşanabilirmiş!

Küçük bir çıkma... Aynı yıldan beri kahve de içmem. Ancak özel günlerde bir fincan... İkiyi bulduğu yıllar da oldu, hiç içmediğim yıllar da... Tarih sıkıntısı (!) yok, yeter ki anlamlı bir gün olsun.

Kahvemizi de içtiğimize göre sohbetimizi de noktalayabiliriz.

Hocam, bizi mutlu ettiniz, teşekkür ederim.

BİR DAHA DÖNMEYECEKLER...

Prof. Dr. Zeki TAŞTAN

*Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Edebiyat Fakültesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü*

Yani bizim okuduğumuz dönemlerde kopyalamak o kadar da kolay değildi. Biz verilen bir ödevi hazırlarken ister istemez okuduğumuz makalelerin veya kitapların etkisinde kalırdık ama birebir yazmazdık. Cümlelerimiz de henüz kemale ermediği için çocuğun ebeveyne özentisi gibi taklitten öteye gitmezdi. Tabii bu taklidi yaparken de öyle ustalıkla yapmaya çalışırdık ki öykündüğümüz kişiden uzaklaşmaya çalıştığımızı düşünürdük. Çoğu zaman başarılı da olurduk.

Gelgelelim bu ameliyemiz doğaldı. Zaten yazı da böyle gelişmez miydi? Başkalarına öykünerek veya usturuplu cümlelerde yeni bir dünya oluşturmaya gayret ederdik. Amma velakin unuttuğumuz bir şey vardı ki o da üslup denilen kıymetti. Yani her yazının bir şahsiyeti ve karakteri vardı. Üslubu beyan aynıyle insandı. Kullandığın cümleler bilhassa kelimeler seni ele verirdi. Bunun adı da tahrirde büyük bir tecrübeye ulaşmaktı aslında. Ve biz elbette ki Türk Dili ve Edebiyatı öğrencileri olarak yolun başındaydık. Ne fırınımız vardı ne de ekmeğimiz. Kolay değildi bu serencam...

Zeki Taştan, Atatürk Üniversitesi'nde öğrenci olduğu dönemde arkadaşlarıyla

Üslubun değerini ilk fark ettiğimde karşımda pırıl pırıl enerjisi, nezaketi ve muhteşem Türkçesiyle Saim Sakaoğlu duruyordu. Biz güzel Türkçe konuşmayı güzel giyinmeyi ondan öğrendik demiyorum. Çünkü hâlâ hocamıza ulaşmakta mazuruz. Ama heybemizi doldurma konusunda onlardan çok şey aldığımızı belirtmek isterim.

Saim Hocamızın verdiği ödevi odasına gidip teslim ettim. Aradan belli bir zaman geçtikten

sonra merak iştiağıyla kapısını çalmaya başladım. Güzel yüzü ve gülüşü bizi hemencecik sandalyeye mihladi. Ve açtı defterini. “Evladım” dedi “Sen bu çalışmayı yaparken üç farklı kaynaktan mı yararlandın?” diye, sordu. Tabii ben şok! Haydi, başka kaynaklardan yararlandığımı söylesin de üç kaynak” tespitine nasıl ulaşıldı? Dedim ya, tecrübesizlik! Saim Hocam bize orada güzel bir üslup dersi verdi ve ödevde cümlelerin değişen ruh hâllerini bana tek tek gösterdi. Ve ona bir kez daha hayran kaldım.

Bir diğerinde Behçet Mahir’i getirmişti sınıfa. Hatta TRT’den de bir ekip vardı. Muhtemelen bu kayıtlar vardır arşivde. O dönemde IBAN’ı yazıp babadan para istemek nerde? Muziplik bu ya; kameralar bir ara Behçet Mahir’i terk edip sınıfta gezintiye başladı. Ben de o esnada yazıyı hazırladım. “Baba bana para gönder!” pankartı kamerayla buluştuğunda birden bire bana döndü. Hoca da kürsüden başını kaldırdı. Salona yayılan bir tebessüm birkaç kişinin arasında çınladı, durdu. Ve o muhteşem insanın güzel yüzü hiç somurtmadı. Hatta bir ara, derste bir kitabı tanıtıyordu. Kitabın arka yüzünde ne yazdığını bilene elindeki kitabı hediye edeceğini söyledi. Ben de dayanamadım, “Hocam, fiyatı” dedim. Bu kez hocamla birlikte bütün sınıfta yükseldi kahkahalar... Ama bu cevapla kitabı da kapmış oldum...

Bizler Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’ne 12 Eylül’den sonra giden “uslu” öğrencilerdik. Yani her taraf süt limandı. Ortam tam da çalışmak için elverişliydi. Hocalar mı? O muhteşem insanlar... Gerçek akademisyenler... Haluk İpekten, Orhan Okay, Hüseyin Ayan, Şerif Aktaş, Bilge Seyidoğlu, Muhan Bali, Recep Toparlı. Ölenlere gani gani rahmet; kalanlara sağlıklı ve uzun ömürler diliyorum...

Her hocamızla ilgili o kadar güzel şeyler söylenebilir ki. Nice hatıralardan bahsedilebilir. Saim Sakaoğlu ise her hocamız gibi apayrı bir değerdi. Bir İstanbul Beyefendisiydi... Güzel Türkçesi ve munis ses tonuyla ders anlattığında bizi Erzurum’dan Tebriz’e; Azerbaycan’dan Erciş’e kadar götürürdü. Anlattığı masallar, bizi kurgusal bir vadiden gerçeğin soğuk yüzüne taşırdı. Bazen Dadaloğlu olup gürlerdik bazen de Karacaoğlu’nın sazıyla dertlenirdik. Öyle güzel giyinirdi ki, İrem Bağlarına girmeye cesaret edemezdik. Ama ona öyküne öyküne geleceğimizi hayallerle süslerdik. Sadece bilgisinin ağırlığıyla değil terbiyesinin nezaketiyle de boynumuzu eğerdik.

Saim Hocamız bir de ısrarcıydı. Hiçbir zaman olduğu yerde durmadı... Peşimizi hiç bırakmadı. Nereye gidersek bizi buldu. Yazdıysanız bir mektup alırdınız karşılığını. Mütevazılığın da abidesiydi. Kırşehir’de göreve başladık. Bizi takip etti. Mektuplarımıza verdiği karşılıkla öğretmeye ve eğitmeye devam etti. Hatta şimdi bile hocamızdan mektup geldiğini

söylersem dediğimi daha iyi anlarsınız. İlk günkü heyecanından, nezaketinden, nezafetinden, güzelliğinden hiçbir şey kaybetmedi. Kitapların peşini kovalamaktan, çalışmaktan, üretmekten, yazmaktan asla vazgeçmedi.

Şimdi mi?

Erzurum'daki o muhteşem hocalarımız, bir daha doğmayacak güneşlerdi... Onlar gitse de eserleriyle sizi takip ederdi. Kısaca eski terbiye yöntemi bu güzel hocalarla ezelden ebede devam ederdi.

Saim Hocamızın şahsında hepsinin huzurda hürmetle eğiliyorum...

Bir daha bu güzel insanlar gelmeyecek, onu biliyorum.

(1965, Ağrı, 0505 522 62 70 / zekitastan@gmail.com, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Eski Lojmanlar 5. Blok B / 8 Van)

PROF. SAKAOĞLU'NUN 2022 YILINDA YAYIMLANAN ARMAĞAN MAKALELERİ

1. "Kullanılmayan İkinci Adlarımız Üzerine," Bilgehan Atsız Gökdağ 1, Ankara 2022.
2. "Kocaman Bir 55 (Elli Beş) Yılı Geride Bırakırken", Ahmet Bican Ercilasun Armağanı, Ankara 2022.
3. "Eski Bir Konya Evinde Bazı Mekân ve Eşya Adları", Türklük Bilimi Araştırmaları / Şükrü Halûk Akalın 1, Ankara 2022, 519-528. Akçağ Yayınevi.
4. "Ünlülerin Gizli Adları", Dr. Mehmet Özçelik Armağanı, Isparta 2022, 29-35. Palet Yayınları.
5. "Saim Hocasına Mektuplarıyla Prof. Dr. Metin Ekici", Prof. Dr. Metin Ekici 1, 3 C, İzmir 2022, 75-94.
6. "Sahadan Bilgisayara Masal Derleme sorunları", Ülkü Önal Armağanı, (ed. Prof. Dr. Cengiz Gökşen), Ankara 2022, 117-122, Payda Yayıncılık

SAİM SAKAOĞLU’NUN VELİAHTI OLMAK

Prof. Dr. Celal DEMİR

Afyon Kocatepe Üniversitesi Eğitim Fakültesi

Ekimin son günleriydi. Dekanlıktan bir telefon geldi: Selçuk Üniversitesinden bir grup hoca çevre illerde Nasrettin Hoca’yı tanıtıcı seri konuşmalar yapıyormuş. Yarın da bize (Afyon Kocatepe Üniversitesi) geleceklermiş. Ekipte Prof. Dr. Saim Sakaoglu, Prof. Dr. Sinan Gönen ve Prof. Dr. Ali Berat Alptekin varmış.

Çok sevindim; Saim Hoca ile görüşmelerim bana daima huzur vermiştir. Bazen kendimi iyi hissedeyim diye telefonda olsun görüşmek isterim. Şimdi daha iyisi olacaktı. Saim Hoca, Afyon’a geliyormuş!

Geldiler... Ali Berat Hoca çok hasta; zor yürüyor. Saim Hoca, bazen koluna giriyor... “Şimdi yere bas, önce sağ adımını at, şimdi oturacağız dikkat et, ayağını biraz daha kaldır...” Ali Berat Hoca, o zalim hastalığın pençesinde; hareketleri yavaşlamış, mimikleri tükenmiş, gözlerindeki ışık, yüzündeki tebessüm sönmüş...

Keşke hasta hasta buralara kadar gelmeseydi, diye düşündüm. Saim Hoca, “Ali Berat, kalk gidiyoruz. Biz hocayız, bizim mazeretimiz olmaz, Afyon’da, Eskişehir’de, Kütahya’da öğrenciler bizi bekliyor!” mu dedi acaba!

Hayır, öyle değilmiş! Saim Hoca’nın Ali Berat Bey’i alıp buralara niçin getirdiğini çok geçmeden anlamıştım: Bir yiğidiniz vardır, amansız bir hastalığın pençesine düşmüştür. Doktor doktor gezdirirsiniz, her nasihatı dinlersiniz, her ilacı yeni bir umutla içirirsiniz, kimden gelirse gelsin her tavsiyeye bir kurtarıcı gibi sarılırsınız... Ama olmaz. Günler geçer, canımızın eli elimizden usul usul kaymaya devam eder, hiçbir çırpınış bu gidişi durduramaz.

Ve bir gün gelir, bütün umutların tükendiğini hissedersiniz, çaresiz kaldığınızı anlarsınız. “Acaba, çare hayata tutunmak mı?” dersiniz. “İnşallah!” dersiniz ve şimdi de hastanızı mutlu etmenin yollarını aramaya başlarsınız. Onu sevdikleriyle buluşturursunuz. Sevdiği işleri yapması için ortam oluşturmaya çalışırsınız, gönlünü hoş edecek yeni şeyler ararsınız. Bazen de “Galiba olacak...” dersiniz.

Konferans Salonu öğrencilerle tıklım tıklım doluydu, sahneye panel düzeni verilmişti. Konuşmacılar yerlerini aldılar: Saim Hoca ortada, sağında Sinan Gönen, solunda Ali Berat

Alptekin oturdular, yüzleri bize dönük.

Saim Hoca, tebessüm ediyor; mutlu görünmeye çalışıyordu... Giriş yaptıktan sonra sözü Ali Berat Hoca'ya verdi. Cümlesini tamamladıktan sonra da öğrencisine “baktı”. Ama ne bakıştı o.... Gözleri üzerinde öylece takılıp kaldı. Saim Hoca'nın Ali Berat Beyi alıp buralara niçin getirdiğini o bakışlardan anlamıştım:

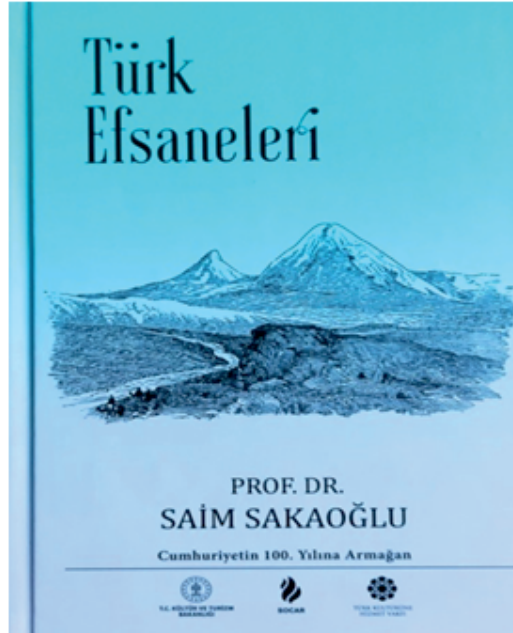
Ali Berat Hoca sağlıklı günlerinde ders anlattığı gibi konuşuyordu. Çok mutluydu: ancak en sık kullandığı kelimeleri bile zor telaffuz ediyordu, sözü zor toparlıyordu. Saim Hoca muttasıl ona bakıyordu. İşte bu bakışlarda gördüm her şeyi... Nasıl anlatayım o bakışları... Bu bakışlar; hem biricik yavrusunun yürütmesine sevinen hem de düşüp incinmesinden korkan müşfik bir babanın kâh mutlu kâh endişeli bakışlarıydı. İçindeki huzur, mütereddit dalgalar hâlinde gelip yüzünde bir görünüyor bir kayboluyordu. Bu bakışlarıyla velihtına “Hadi çocuğum, çok güzel söyledin, daha da iyi olacaksın; yeniyoruz bu hastalığı, çok şükür bu günlerimize...” dediğini duyar gibi olmuştum.

Panelden sonra çok kalmadılar; uğurladık. Yaklaşık on ay sonra da yiğit kardeşimiz Prof. Dr. Ali Berat Alptekin'i kaybettik, Allah'ım ondan rahmetini esirgemesin.

“Tekrar mülâki oluruz bezm-i ezelde

Evvel giden ahaba selam olsun erenler”

Prof. Dr. Saim Sakaoğlu'nun sevgisini kazanmak ne güzel! Hocamıza Allahtan sağlıklı, huzurlu ve uzun bir ömür diliyorum.

SAİM HOCAM VE UNUTAMADIĞIM BİRKAÇ HATIRA

Öğr. Gör. Mestan KARABACAK

Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi Rektörlük Türk Dili Bölümü

Mestan Karabacak hocası Sakaoğlu ile

1982 yılının ilk aylarıydı. Erzurum, Kâzım Karabekir Yüksek Öğretmen Okulu, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü son sınıf öğrencisiydik. Tez çalışmalarımıza ağırlık vermiştik. Ben, halk edebiyatı hocamız öğretim görevlisi Yurdanur Sakaoğlu'ndan “Âşık Ali Karabacak, Hayatı, Sanatı, Şiirleri” adlı tezi almıştım. Sınıf arkadaşım Aydın Nuri de dilbilgisi dersinden o güne kadar TDK tarafından baskısı yapılan imla kılavuzlarının karşılaştırılmasına dair bir tez konusu almıştı. İmla kılavuzlarının eski baskılarını bulma konusunda Yurdanur Hanım'dan yardım istedi. Hoca hanım da, “Saim Hoca'ya git, o yardımcı olur” dedi. Nuri,

“Saim Hoca senin hemşerin, beraber gidelim mi?” dedi. Ben de kabul ettim, Edebiyat Fakültesi'nin yolunu tuttuk.

Saim (Sakaoğlu) Hoca, o zaman adı dillerde dolaşan, Atatürk Üniversitesi'nin genç bir doçentiydi. En popüler hocalardandı. Bizim dersimize girmiyordu ama yurttaki arkadaşların onunla ilgili olarak anlattıklarını dinliyorduk. Hatta hâlâ unutamadığım bir olayı dersine girdiği bir arkadaştan dinlemiştim. Olay şu:

Hoca derste telgrafı anlatıyor. Telgrafta her şeyin çok kısa ifade edilmesinin gerektiğini belirtip şu örneği veriyor: “Mesela sınav için başka bir ile gittim, sınavı kazandım, aileme bildireceğim. Telgrafı şöyle yazarım: Başardım, Saim.”

Neyse, görevli bizi hocaların odasına götürdü, kapı açıldı ancak hoca yoktu. Bize, “Hoca derste, az sonra gelir” deyip gitti. Az sonra koridorda hoca görüldü, odasına girmek üzereyken ben de arkadaşşımla birlikte yanına yaklaştım. Nuri: “Hocam biz Kazım Karabekir'den...” der demez, henüz cümle bitmeden “Hayır, Kâzım Karabekir...” dedi. Ben de, “Hocam hiç affetmiyorsunuz” dedim. “Etmem” dedi, “Orada düzeltme işareti var, dilimizi doğru kullanmalıyız...” diye başlayan kısa bir açıklama yaptı. Odasına girdik, kendimizi tanıtır, isteğimizi söyledik. Yardımcı oldu, TDK'nin imla kılavuzlarının eski baskılarını bize verdi.

Saim Hocam ile ilgili yazacaklarımı son bir anı ile bitirmek istiyorum: 1991 yılında, yüksek

lisans derslerimize giren Saim Hocama elimde olan kitaplarını imzalatmak için götürmüştüm. Her birisine özenle ayrı ayrı şeyler yazıp imzaladılar. Dadaloğlu kitabının başına yazmış oldukları ise beni hem sevindirdi hem de gururlandırdı. Hiç unutmadığım o cümle şöyle idi:

Mestan,

Avşarın öz çocuğunun ruhunu sende görür gibiyim, onu yaşat!

Konya, 05.11.1991

Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU

Ömrünü Türk diline, kültürüne ve halk edebiyatına adanmış olan değerli hocamı saygı ile selamlıyor ve kendisine sağlıklı ve huzurlu yıllar diliyorum.

(11.10.1960, Saçıkara/Konya. 0535 968 97 98, mestankarabacak@hotmail.com,

Karamanoğlu Mehmetbey Üniversitesi, Kâmil Özdağ Fen Fakültesi, Zemin Kat no: 5, Merkez/Karaman)

HOCAM

Bir anıt çınar misali
Saim Sakaoğlu hocam
Bulunmaz misli emsali
Saim Sakaoğlu hocam

Çalışarak dün ü günü
Kitap yazar yeni yeni
Gururlandırıyor beni
Saim Sakaoğlu hocam

Altmış geçti eseri
Devam eylesin bu seri
Doldurulamaz hiç yeri
Saim Sakaoğlu hocam

Tekrar görerek yüzünü
Duymak isterim sözünü
Asmasın asla yüzünü
Saim Sakaoğlu hocam

Bitmez tükenmez bir azim
Söylemeye çoktur sözüm
Korkuyorum değer gözüm
Saim Sakaoğlu hocam

Seksen üçü buldu yaşı
Hâlâ üretmektir işi
Kırk yıllık hocamdır eşi
Saim Sakaoğlu hocam

Çok titizdir çok dikkatli
Çok hassastır çok rikkatli
Şefkatlidir hakikatli
Saim Sakaoğlu hocam

Kışın Konya yazın Mersin
Allah uzun ömür versin
Doksan ne ki yüzü görsün
Saim Sakaoğlu hocam
(2022, Karaman)

PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU İLE GÜZEL ANILARIMIZ

Mehmet ANADOL

Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi Çalışanı (emekli)

Biz, Prof. Dr. Saim Sakaoğlu ile 1988 yılından itibaren çalışmaya başladık. Bildiğiniz gibi sayın hocam Çaybaşı, ben de Hacıfettahlıyım,

Biz Cuma günleri annelerimizi ziyarete gider, hayır dualarını alır, Fakülteye dönerdik.

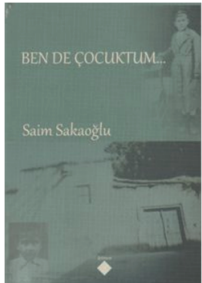
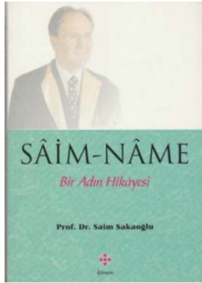
Hocamın iki dönem dekanlık süresinde ıhlamur zamanında Mehmet Ali Uz Bey'in Köyceğiz'deki bahçesine gider, ıhlamur toplar, kışlık ıhlamur ihtiyacımızı tedarik ederdik.

İğde zamanında da Meram Sel Çayı kenarında bulunan çalı iğdelerini yünemeye giderdik.

Pekmez zamanı gelince de pekmez köpüğü yemeye giderdik. Bilhassa Gödene'de Veysel Efendi'nin davetine icabet ederdik.

Mehmet Anadol, Sakaoğlu Ailesi'nin sitesinin önünde

Bazı gerekli açıklamalar:

Çaybaşı: Mevlâna'nın müridesi Fahrünnisa Hatun'ın adını taşıyan, birkaç yıl önce adı değiştirilen Konya'nın en eski mahallelerin birinin ana caddesidir.

Hacıfettah: Mehmet Bey'in baba ocağının tıttığı mahallenin sınırları içinde yer alan ünlü bir mezarlıktır. O bölge bu adla da bilinir.

Mehmet Ali Uz, Av. Selçuk Üniversitesi'nin fahri doktoru. Konya üzerine hazırladığı kitap ve Konya Ansiklopedisi adlı ortak çalışmalarıyla tanınmaktadır.

Köyceğiz. Meram ilçesinin sınırları içinde, Dere Mahallesi'ne giden yolun üzerindeki bir bölgedir.

çalı iğdesi: Yabani iğde diye de bilinir. Ağzımızı buran bir tadı vardır ama keyif ehli olanlar bu iğde türünü tercih ederler.

yünemek: Bir daldaki meyveleri yapraklarıyla birlikte sıyırmaktır. Bir iğde dalındaki mesela 10-12 iğdeyi teker teker toplamak yerine aralarındaki yapraklarıyla birlikte sıyırmaktır,

Gödene: Meram ilçesinin eski köylerinden biri olup günümüzde Dikmeli adıyla bilinen bir mahalledir.

Veysel Çelik: Günümüzdeki Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesi'nin Selçuk Üniversitesi'ne bağlı olduğu dönemdeki fakültemizin yardımcı hizmetleri sınıfından bir mesai arkadaşımızdır.

(10.05.1952, Hoşhavanata Mahallesi Konya, 0533 246 48 80, Alavardı Mahallesi, Fatih Caddesi, Yunus Emre Siteleri A2, No. 80/11 Meram-Konya)

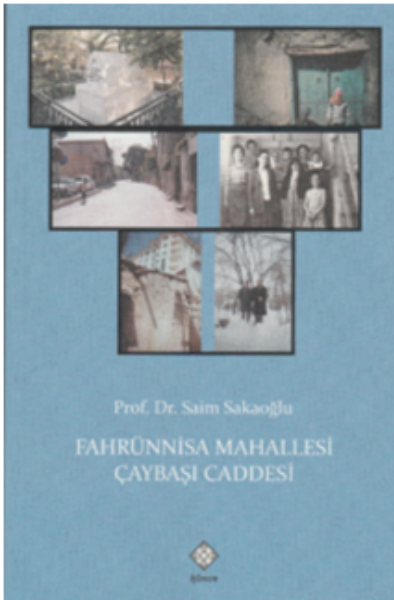
PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU

Prof. Dr. Nilgün ÇELEBİ

Muğla Sıtkı Koçmam Üniversitesi Öğretim Üyesi (e)

Saim Sakaoğlu hocamızın adını Türk diline, edebiyatına ve kültürüne olan katkıları itibarıyla sürekli iştirdim. Kendisiyle tanışmamız onun 1988 yılında Selçuk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne profesör, aynı üniversitenin Eğitim Fakültesi'ne dekan olarak atanması ile gerçekleşti. Benim alanım sosyolojidir. Düşüncelerimi öznel anlatılarla, eğretilmelerle değil, doğrudan nesnel gerçeği dikkate alarak ifade ederim. Benim için Saim Sakaoğlu hocamız Orhun Vadisi'ndeki yazıtlarda kültürüne diline sahip çık öğüdünü Semerkant'ın bilgeliği, Belh'in tevazuu, Anadolu'nun dinginliğiyle harmanlamış bir şahsiyettir. Saim Sakaoğlu denince Türk kültürüne nice kalıcı katkılarda bulunan Yurdanur Sakaoğlu hocamızı da anmamak olmaz. Onlar aynı yolda omuz omuza bir ömür boyu sevgi ve saygıyla yürüyen bir örnek çifttir. Her ikisine de sağlıklı, huzurlu, nice başarılarla dolu uzun yıllar dilerim.

(1960, Konya, 0532 39 39 152, nilguncelebi@gmail.com, Ayrancı Mah. Hoşdere Cad. 49/17, Çankaya/Ankara 06540)

HATIRALARLA YOLUMUN İŞİĞİ

PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU

Ömer AYDOĞAN

Edebiyat Öğretmeni

Ömer Aydoğan; eşi ve ilk kızıyla merhum hocası Ali Berat Alptekin'in odasında Sakaoğlu Hocalarıyla bir arada

Sakaoğlu hocayla öğrencilik yıllarına ve öğrencilik sonrasına ait pek çok hatıramız oldu. 2004 yılında Sakaoğlu hocaların Karaca Oğlan kitabı yayımlanmış, ben de aynı yılın güz döneminde bu eseri kitaplığıma kazandırmıştım. Eserde bazı maddî hatalar olduğu için hocamın da talebiyle Karaca Oğlan'ı baştan sona kadar inceliyor, tespit ettiğim maddî hataları not ediyor, fırsat buldukça hocayla paylaşıyordum. Bir gün Saim hocaya bu tespitleri göstermek için kitabın sayfalarını çevirirken kitabın sayfası sağ işaret parmağımın birinci boğumunu bıçak gibi kesmişti. Hoca üzülmüştü ama “Üzülmeyin hocam, kitaba kurban lazımmış. Bu vesileyle nazar değmesin diye kan akıtmış olduk.” deyince üzüntü,

yerini tatlı bir tebessüme ve gülüşmelere bırakmıştı. Sakaoğlu hoca Karaca Oğlan kitabını Konya’da 13. 01. 2005 tarihinde;

“Değerli Öğrencim

Ömer Aydoğan’a...

Nice kitaplar imzalaması dileklerimizle.”

diyerek imzalamıştı. Hocamızın duası kabul olmuş demek ki ikinci kitabımın ikincisini 28 Kasım 2022’de Saim hocama imzalamayı nasip etti Allah. (Osmaniyeli Söz Ustası Salih Sefa Yazar (Hayatı – Şiirleri – Yazıları), Konya 2022)

17-19 Nisan 2013 tarihleri arasında Elginkan Vakfı tarafından Marmara Üniversitesi Sultanahmet Yerleşkesi’nde düzenlenen “Türk Dili ve Edebiyatı Kurultayı”nın ilkinin ilk gününde gün boyu, son gününde ise öğleden sonra Sakaoğlu hocayla beraberdik. Birçok oturumu hocayla yan yana dinlemiştim. Kurultayda Türk Dili ve Edebiyatı’nın alanında uzman hocaları da yer alıyordu. Sakaoğlu hoca beni hocalarla tanıştırtırken “Ömer Bey, son mezun ettiğim eli kalem tutan vefalı öğrencilerimden, şimdi polis memuru.” deyince hocalar ağız birliği etmişçesine “Saim Bey, senin vefalı öğrencin Ali Berat Bey değil miydi?” demişlerdi. Sakaoğlu hoca ise “Aman arkadaşlar, Ali Bey artık çoluk çocuğa karıştı, torun sahibi oldu, dede oldu, dede.” deyince hep birlikte gülüşmeler başlamış, ben ise hocanın benim için “vefalı öğrencilerimden” diye takdiminden dolayı utanmış, kıpkırmızı olmuşum.

Sakaoğlu hocayı evinde ziyaret eden öğrencilerden birisi de benim. Zaman zaman bireysel, bir kez de ailecek Saim hocayı evinde ziyaret etmişim. Bu ziyaretlerin ilki 29 Mayıs 2006’da, sonuncusu ise 4 Kasım 2019 tarihinde gerçekleşmişti. 2019 yılı içerisinde Necmettin Erbakan Üniversitesi

Sosyal Bilimler Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı programında yüksek lisansımı tamamlamıştım. Bir fırsatını bulup yüksek lisans diplomamı almak için Konya'ya ailecek gitmiştik. Diplomayı aldıktan sonra Saim hocayı ziyaret etmeden Konya'dan ayrılmak olmazdı. Önce telefonla görüştük, hocamızın da nazik davetleriyle evine misafir olduk. Saim hoca eşimle ve yuvamızın bir numarası olan 2015 doğumlu kızım Azrâ Gökçe'yle merhum Ali Berat Alptekin hocamın Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesindeki odasında daha önceden tanışmıştı. Yüksek lisans tez çalışmam ile ilgili olarak ara ara Konya'ya gitmem gerekiyordu. Bu gidip gelmelerin birinde Konya'ya ailemle birlikte gitmiştim. Sakaoğlu hoca 2006'da emekli olduktan sonra Ali Berat hocanın Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesindeki odasını çalışma odası olarak kullanıyordu. 27 Eylül 2016'da Saim hocayı Ali Berat hocanın odasında bulup ona sürpriz yapmayı ümit ederek Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesinin yolunu tutmuştuk. Odaya vardığımızda içeriden gelen "Gel!" sesinden sonra içeriye girdiğimizde Saim hocanın yüzündeki mutluluğu tarif etmek imkânsızdı. Eşimle tanışmış, torununu kucağına alıp seviyordu. Ali Berat hocanın dersten gelmesine yakın oda kapısını içeriden kilitleyip bize de sessiz olmamızı tembihleyerek Ali Berat hocaya şaka yapalım demişti. Ali Berat hocanın önce ayak sesleri, sonra anahtarla kapıyı açmaya çalışması, kapının bir türlü açılmayışı derken bir süre sonra Saim hocanın anahtarı çevirmesiyle açılan kapıdan içeri giren Ali Berat hocanın yüzündeki şaşkınlık ve mutluluk görülmeye değerdi. Önce benimle kucaklaşmış, eşimle tanıştıktan sonra ise Azrâ Gökçe'yi kucağına alıp epeyce sevmişti. Ali Berat hocamla her görüşmemizde parmağımda nişan yüzüğü arardı. Söz dönüp dolaşıp o günlere dayanınca "Tek mezun ettiğiniz öğrenciniz siz iki beklerken üç kişi olarak geldi hocam." demiştim. Çay eşliğinde sohbet devam etmişti. Günün sonunda bu anlamlı ziyaret fotoğraflarla ölümsüzleştirilmişti. Üç kuşak bir arada: Hocaların hocası Prof. Dr. Saim Sakaoğlu, onun hayrî'î halefi / öğrencisi Prof. Dr. Ali berat Alptekin ve onların öğrencisi bendeniz. Eşim Ayşe Hanım ve kızım Azrâ Gökçe de bu anlamlı karede yer almıştı. 29 Ağustos 2019'da dünya sürgününü tamamlayan Ali Berat hocamıza bu vesileyle Allah'tan sonsuz rahmet diliyorum.

O günden sonra Saim hoca evimizin iki numarası 2017 doğumlu Ahsen Bengü'yle bugün tanışmıştı. Hocamız için öğrencilerin mutluluğu da üzüntüsü de önemliydi. Almış olduğum yüksek lisans diploması için en az benim kadar sevinmişti. 30 Eylül 2019'da son yolculuğuna uğurladığımız veliahdım dediği Prof. Dr. Ali Berat Alptekin'in ardından Akademik Sayfalar'da iki armağan hazırlamış, Akpınar dergisinin 82-83. sayısının Prof. Dr. Ali Berat Alptekin Dosyası olarak çıkmasına öncülük etmişti. Ali Berat hocanın dünya gözüyle göremediği Erciyes'in Prof. Dr. Ali Berat Alptekin özel sayısı (501. sayı) ile iki kitabı ziyaret hatırası olarak imzalayıp hediye etmişti. Bu ziyaret de fotoğraflarla ölümsüzleştirilmiş, Saim hocamızın eli öpülüp hayır duası alındıktan sonra Konya'dan Ankara'ya doğru yola revan olunmuştu.

Yolumuzun ışığı Prof. Dr. Saim Sakaoğlu hocama sağlıklı uzun ömürler diliyorum. Rabbim bizleri onun ilim ışığından mahrum bırakmasın.

(1983 Osmaniye)

İKİ KARE, SEKİZ SİMA

Prof. Dr. Caner ARABACI

*Konya Ticaret Odası Karatay Üniversitesi Sosyal ve
Beşeri Bilimler Fakültesi Tarih Bölümü*

Öncelik, elbette gülen yüzler ve tarih itibarıyla evvel olana tanınmalı. Yer, Av. Mehmet Ali Uz'un Meram'daki bağ evi. Tarih, 3 Eylül 1998. Güze evrilen yaz gecesinin Gedavet eşliğinde gelişen dost sohbetinin en canlı anı. Yenilip-içiliyor. Ama en çok nuş edilen, tatlı sohbet. Şimdilerde üstünden çeyrek asır geçen bu anı yerinden kalkıp kaydeden: Hasan Özönder. Fotoğrafi çeken o olduğu için grup içinde gözükmüyor. Artık ebediyyen de aramızdan ayrılmış durumda. Rahmete vesile olsun diye suretini, kendisinin görüldüğü ikinci karede vermek

mümkün olacak. Yalnız gecenin koyulaşan karanlığı, yüzlerdeki ışığı kapatabilmiş değil. Candan gülen yüzleri, sağ baştan saymak, hane sahibine saygı için gerekti. Önlerinde sehpa, sehpa altında, en önemli içecek olarak çay termosu ve yer minderine oturup arkalarını yastığa dayamış “Bezm-i Muhabbet” erleri. “Er” deyince, “Hayır, cenaze namazını kıldığımız zat, general!” deyip, rütbe takıntısını düzelterek kimse yok burada. Ama yine

de o sıradaki unvanlarını verelim: Av. Mehmet Ali Uz, Yrd. Doç. Dr. Caner Arabacı, Doç. Dr. Ali Berat Alptekin, hemen yanında hocası Prof. Dr. Saim Sakaoğlu, Yazar-Sanayici Mustafa Ümit Sinan, Edebiyatçı-Yazar Yaşar Çalışkan. Şimdi bu kareyi çekenle, karenin ortasına yakın oturan güler yüzlü sima Ali Berat Alptekin, rahmetli oldu. Ali Berat Alptekin, 1953'te Silifke'de dünyaya açtığı gözlerini, 31 Ağustos 2019'da Konya'da yummuştı. Hocasının izinden giderek Türk halk edebiyatına bir ömür vermişti. Allah rahmet eylesin. Bezm'den söz ederken rahmet-i Rahmana kavuşanları anma, içimizi bursa da kaçınılmaz gerçeğin bir yansıması olarak Saim Hoca'mın affına sığınarak vurgulanması gereken bir görev oldu. Şimdilerde, hasta yatağında dostlarından dua bekleyen Mehmet Ali Ağabey'e de sağlıklı ömür ve şifalar diliyoruz.

Saim Hoca'nın en fazla tek sayfa sınırlamasını zorlamamak için ikinci kareye, sadece bu

fotoğrafı tamamlasın diye geçmek gerek.

İkinci karede yer, Saim Sakaoğlu'nun hane-i saadetleri. Tarih, 16 Ocak 2005. Fotoğrafı çeken, hane sahibi Saim Sakaoğlu. Onun için kendileri gözüküyor. Tabi salonun bir köşesi alındığı için diğer “Bezm-i Muhabbet” erleri de yok. O zaman bu karenin alınma sebebi ne?

Elbette soldaki Hasan Özönder ve sağ baştaki Dr. Nuri Ahmet Sezer'i anmak için. “Arpalar gevrediğinde” doğan Dr. Nuri Ahmet Sezer (1951), 5 Eylül 2016'da rahmetli olmuştu. Bu milletin kültürüne yangın bir nükleer tıp uzmanıydı. Allah rahmet eylesin. Derslerini, lisans tamamlama döneminde ilgi ve sevgiyle dinlediğimiz hocam Hasan

Özönder (D. 1943) ise, Konya'da açtığı gözlerini, 29 Aralık 2019'da yine Konya'da kapadı. Eserleri, makaleleri, fotoğrafları ile geriye zengin bir kültürel varlığı bıraktı. Mekânı, cennet olsun. Geriye kaldı, beş adet “yüz”. Onları tek sayfada karalamak ne mümkün. Hem diğerlerini rahmetle andığımıza göre, sağ kalanları da başkaları anlatsa ne olur? Saim Sakaoğlu gibi, nezaketi yüksek, duayen bir hocayı, Akpınar'ın hatıra sayısı çıkartarak anması ne kadar güzel. İkisini de gıpta ile nice sağlıklı, hayırlı ömür dileyerek tebrik ediyoruz.

PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU HOCAMA DAİR

Hasan YAŞAR

Konya Büyükşehir Belediyesi Yayınlardan Sorumlu Şube Müdürü, Yazar

Ataullah İskenderi'nin "Allah katındaki değerini öğrenmek istersen seni nerede istihdam ettiğine bak" diye güzel bir sözü var. Bu sözün bir yansıması olarak gördüğüm kütüphane ve kitaplarla hemhal olma imkânından dolayı hamd ediyorum. Kültürle kitapla meşgul olunca da kültürlü ve birikimli insanlarla birlikte olma şansınız artıyor. Birlikte olmaktan mutluluk ve haz

Hasan Yaşar, Sakaoğlu Hoca ve torunu Güven Üstün ile
bir konferansın sonunda

duyduğum ve çokça istifade ettiğim kültür ve bilim insanlarından birisi de Saim Sakaoğlu Hocam oldu. Saim Sakaoğlu Hocam hakkında yazı yazmak benim boyumu aşar lakin talep ondan gelince tüm cesaretimi toplayarak yazmaya cüret ettim. Saim Hocamla ilk mülaki oluşumuzu maalesef hatırlamıyorum. Muhtemelen Koyunoğlu Müzesi günlerimde veya Yazarlar Birliği konferanslarında olabilir. Yaklaşık yirmi yıldır zaman zaman birlikte olduğumuz Saim hocamla ilgili biraz düşününce yazılacak çok şeyin bulunduğunu fark

ettim. Konya Ansiklopedisi günleri, Akademik Sayfalar, İkinci Sohbetleri, Bezm-i Muhabbet oturumları, kitap çalışmaları, Osmanlıca belge müzakereleri vesaire. Hepsinden bahsedemeyeceğim ama bir kısmına kısaca temas edebileceğim.

Hiç unutamayacağım ve çok istifade ettiğim Bezm-i Muhabbet oturumlarının müdavimi ve hocası Saim hocamı evimizde ağırlama şerefine nail olmuş ve evine misafir olma lütfuna ermiştim. Kendi elleriyle özenle pazardan aldığı malzemeleri yenge hanımın marifetle hazırladığı taam faslından sonra nezaketli ve nükteli konuşmaları doyumsuz hazlar yaşatmıştı bana. Eğitim hayatından, Eski Konya'dan ve gezilerinden bitmez tükenmez hatıralar...

Erzurumlular için anlattığı “çayın tadı” hikâyesi unutulacak gibi değildi. Bezm-i muhabbet oturumlarının en güzel tarafından birisi de kitap alış verişi ve Saim hocamın ve diğer yazarların kitaplarını imzalı olarak almaktı.

Çaybaşı Mahallesi’ndeki eski evin tasfiyesi sürecinde doğup büyüdüğü ve hatıralarını kitaplaştırdığı Fahrünnisa Mahallesi hem mahalle hem de ev olarak tarihi hüviyeti kadar o evdeki malzemeler de ünik denecek cinstendi. Onlardan bir kaçını Koyunoğlu Müzesine bağışlamış biz de yok olmayacak şekilde Eski Konya Evinin penceresine monte etmiştik. O esnada evden hatıralar ve imam ve hattat olan babasından kalma hatlar ve aletler görmeye değerci

Bir gelenek olarak uzun süre devam eden İkinci sohbetlerinin en müdavim konuşmacısı ve izleyicisi Saim hocam desem abartmış olmam sanırım, Konya Halk Edebiyatı, eski Konya’dan hatıralar, Konya’nın Nüktedanları, Konya Ağzı, Konya Efsaneleri onun İkinci Sohbetleri’nde anlattığı ve aşına olduğu konulardı. Kendi konuşmalarının yanında sohbetlerin çoğuna katılır ve aktif bir dinleyici olarak sorular sorar ve katkıda da bulunurdu. Saim hocamın Konya dışında verdiği konferans ve sunumlardan sonra Konya içinde en çok konuşma yaptığı programlardan birisi ikinci sohbetleri idi.

2019 yılında yaklaşık yüz kişilik olarak planladığımız ve başlattığımız ve şu ana kadar kırka yakın yaşayan Konya hafızasıyla çekim yaptığımız “Bana Konya’yı Anlat” hatırat serimizin baş aktörlerinden birisi tabii ki Saim hocamdı. Hem istişare ediyoruz hem de kendisinden hayat hikâyesini ve eski Konya’yı dinliyor kayıt altına alıyor ve kitaplaştırma sürecinde çalışıyoruz. Şu ana kadar “bana Konya’yı anlat” serisinden beş kitap yayımlandı altıncı kitap olarak Saim Hocamın hatıratını yayımlayacağız inşallah.

Aynı zamanda Konya Kültür ve Edebiyat Atlası çalışmamızın tamamını okuyup notlar olarak katkı vermesi de ayrı bir kadirşinaslık olarak ifade edilmesi gereken bir borçtur.

Son olarak bazı el yazısı, Osmanlıca belgeleri gönderip de, “Hasancığım, bir bakıver.” deyişi benim en mutlu anlarımdan birisi olduğunu da söylemeliyim. Tabii ki anlatacak çok daha konu ve anı var fakat sayfa sınırı dolayısıyla bu kadarla iktifa edip Saim hocama sağlık ve esenlik içinde hayırlı ömürler diliyorum.

SAİM AMCA'DAN SAİM HOCA'YA

Prof. Dr. Hülya TAŞ

*Bursa Uludağ Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü*

Erzurum... Orada doğdum, büyüdüm. Çocukluğumun ve gençliğimin ilk yılları, babamın da Atatürk Üniversitesi'nde memur olmasından dolayı lojmanlarda geçti. Saim Hocam ile ilgili ilk anım yaklaşık 10 yaşlarında iken babam ile lojmanlardaki evimize kitaplarını yerleştirmek üzere geldiğinde hatırlıyorum. O zaman Saim Hocam Amerika'ya gitmek için kitaplarını emin bir yere bırakmak istemiş. Rahmetli babam da bize bırakabileceğini söylemiş. (Babam İsmail Taş bu arada hem üniversitede çalışıyor hem de Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okuyordu.)

Kitaplıklar taşındı. Saim Hocam da sırasıyla kitaplarını dizdi. Sonra da bana ve iki kardeşime, "Bu kitapları okuyabilirsiniz ancak yırtmadan okuyun, olmaz mı?" demişti.

Annem ve babam kitaplığın bulunduğu tarafa geçmemize izin vermezlerdi. Ancak kitapların rengârenk ciltleri bizi o kadar cezbederdi ki

onlardan gizli, kapakları güzel olan kitaplara göz gezdirirdik. Kitaplıkta bulunan masal kitaplarının çoğunu okumuşuzdur. (Şimdi düşündüğümde meğerse ben o zaman ne büyük bir hazinenin içindeymişim ama farkında değilmişim. O kitaplığa baktıkça benim de bu kadar çok kitabım olmasını istediğimi hatırlıyorum. Ne kadar içten istemişim ki seneler sonra Hocamın bulunduğu ana bilim dalını seçtim.)

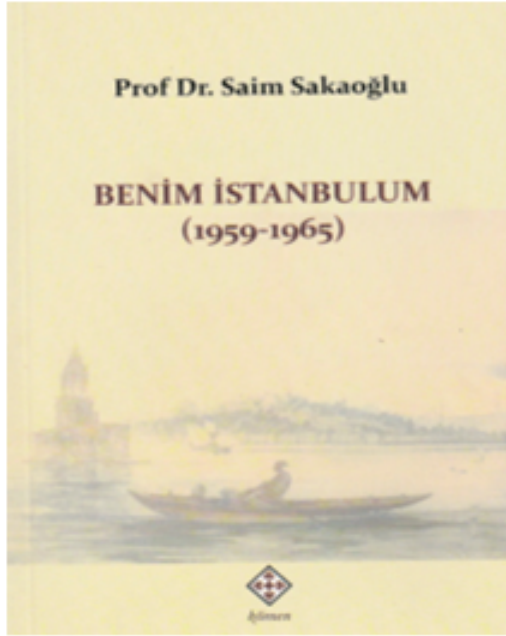
Saim Hocam Amerika'dan döndüğünde kitaplarını toplamak için evimize geldi. Kitaplarını

Atatürk Üniversitesi'nden lojman komşumun kızı, Prof. Hülya Taş, Bursa'daki Karagöz toplantısı günlerinde Profesörler Metin Ekici, Öcal Oğuz ve Sakaoğlu ile

sırasıyla toplarken biz bazı kitapların yerlerini değiştirmişiz. Saim Hocam da kitapları sırasıyla koliye koyarken anladı. Biraz mahcup olduğumu hatırlıyorum. Ancak o gün kitaplarında bir eksiklik ve hasar olmadan teslim alan Saim Hocam, eksiksiz ve sağlam teslim eden annem oldukça mutluydular...

Lojman hayatı şehirdeki apartman hayatından farklıydı. Herkes birbirini tanırdı. Özel günlerde bir araya gelinirdi. Bayramlar çok güzel geçerdi. Saim Hocam, Yurdanur Hocam ve Selcen'in bayramlarda bize geldiğini hatırlıyorum. Saim Hocamı ve Yurdanur Hocamızı annem ve babam çok severdi. Babam, Saim Hocamızın nezaketinden, şık giyinmesinden, annem Yurdanur Hocamın çok güzel ve kibar olmasından bahsederdi. Biz oyun oynamak için dışarıya

çıktığımızda okuldan dönerken karşılaştığımız Yurdanur Hocam hep hâlimi hatırlımı sorardı. Anneme selam gönderirdi. O yaşta önemsenmek çok hoşuma giderdi.

Hocamızın Atatürk Üniversitesi'nden ayrılmasından önce biz de Erzurum'dan ayrılmıştık. Ben Necatibey Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldum. Bursa Uludağ Üniversitesi'nde okutman olarak işe başladım.

Yüksek lisansımı ve doktoramı bitirdikten sonra Saim Hocam ile 1997 yılında Balıkesir'de, Hocam Metin Karadağ'ın düzenlediği I. Balıkesir Sempozyumu'nda karşılaştık. Ben de doktora tezimden seçtiğim konuyu sunmaya çalıştım. O

kadar çok heyecanlandım ki bir ara nefesim gitti. Ve sesimin çıkmadığını hatırlıyorum. Sunumumun sonunda Saim Hocam yanıma gelmişti. Konumun güzel olduğunu, heyecanlanmamın doğal olduğunu söyleyerek bana moral vermişti.

Daha sonra çeşitli toplantılarda Saim Hocam ile bir araya geldik. Bu toplantılarda Hocam engin bilgi, görgü ve tecrübelerini bizimle paylaşmıştır ve paylaşmaya da devam etmektedir. Saim Hocamın öğrencisi olamadığım için üzgünüm ancak örnek bir bilim insanını çocukluğumdan itibaren tanımak benim için çok büyük bir şans. Bu şansımın devam etmesini dileyerek Saim Hocama sağlıklı, huzurlu yaş almasını diliyorum...

OKYANUS BİR DAMLAYA SIĞAR MI?

Av. Fatma Şeref POLAT

Selçukya Kültür Sanat Derneği Başkanı

Kim bilebilirdi ki, yıllarca önce Ankara’da lise yıllarımda, ismini ilk kez Türkiye İş Bankası’nın önemli bir edebiyat ödülü haberinde gördüğüm Saim Hoca ile hiç ummadığım bir yerde karşılaşacağımı?

İlk romanımın 3. baskısı heyecanı, çocukluk hayalim yazarlığa hızlı bir giriş yaparak asıl mesleğim avukatlığı yavaşça geriye attığım günler. Kültür edebiyat camiasında mesut, mesrur, ürkek adımlarım. Mevsim 2012 baharı... Türkiye Yazarlar Birliği’nden Nezahat Bekleyiciler hanımefendinin düzenlediği bir dizi söyleşiye davetliyim. Mevlâna Gülbahçesi civarı bir konağa vardığımda Nezahat hanım konuşmacının Prof. Dr. Saim Sakaoglu olduğunu söylüyor. Ben de “Aa, ne güzel İstanbul’dan konuk davet etmişsiniz” diyorum. Böylece Saim Hoca’nın Konyalı olduğunu öğrenmiş oluyorum.

Prof. Sakaoglu’na, Selçukya Kültür Sanat Derneği’nce Onursal Başkanlık Beratı takdimi: Gönül Gözü Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı Derviş Ahmet Şahin, ödüllü hikâye yazarımız Hüzeyme Yeşim Koçak, Prof. Sakaoglu, Konya Aydınlar Ocağı Başkanı Dr. Mustafa Güçlü, Selçukya Kültür Sanat Derneği Başkanı Av. Fatma Şeref Polat

İşte o güzel günden sonra kıymetli hocam ile irtibatımız hiç kesilmedi. Bütün birikimi ile edebî

ve kültürel çalışmalarımızda her zaman, başvuru otağımız oldu. Onlarca anıyı buraya sığdırmam mümkün değil. Ancak gurur ve mutlulukla Akpınar okuyucuları ile paylaşmak istediğim bir haber var: Kurucu Başkanı olduğum Selçukya Kültür Sanat Derneği Yönetim Kurulu olarak önemli bir karar aldık. İçeriğini aynen paylaşıyorum:

SELÇUKYA KÜLTÜR SANAT DERNEĞİ
ONURSAL BAŞKANLIK
BERATI

Sayın Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU

Selçukya Kültür Sanat Derneği'nin, 10.02.2021 tarih ve 8 numaralı yönetim kurulu kararıyla, dernek tüzüğüümüzün 2 nci maddesinde yer alan, “maddi ve manevi mirasımızın en temel unsurlarından olan; Türk kültürünü, Türk dilini ve Türk Edebiyatı'nı korumak, yaşatmak, ulusal ve uluslararası düzeyde Türkiye'nin ve Türk milletine has değerlerin tanınmasını sağlamak” ibarelerini taşıyan ve hayatı boyunca yapmış olduğu örnek ve özverili çalışmalarla Türk Edebiyatı'na sayısız makale ve eserler kazandıran PROF. DR. SAİM SAKAOĞLU'na derneğimizin ONURSAL BAŞKANLIĞI unvanı verilmiştir.

21.11.2022

Av. Fatma Şeref POLAT

Dernek Başkanı

(İmza ve mühür)

Geçen Şubat ayında almış olduğumuz bu karar için Onursal Başkanlık unvanının tevcih töreni, ülkemizdeki salgın koşulları ve hocamızın yoğun programı nedeni ile birkaç kez ertelendi. Ancak 21 Kasım 2022'de özel bir gece ile takdimi gerçekleştirebildik. Programdan birkaç kareyi de dikkatlerinize sunuyorum.

Selçukya Kültür Sanat Derneği Onur Gecesi'nde, Sayın Prof. Dr. Saim Sakaoğlu'nun Onursal Başkanlık Beratı, Konya Aydınlar Ocağı Başkanı Dr. Mustafa Güçlü, ödüllü yazarımız Hüzeyme Yeşim Koçak, Gönül Gözü Derneği Başkanı Derviş Ahmet Şahin ve Selçukya Kültür Sanat Derneği Başkanı olarak tarafımdan takdim edilmiştir. Bu anlamlı gecede derneğimizden şair dostlar Saim hocamıza yazdıkları şiirleri de okuyarak törene ayrı bir renk katmışlardır.

Bir okyanus bir damlaya sığmıyor. Uzattıysam dostlar bağışlasın.

AKPINAR'a nice 101 sayılar diliyor, kıymetli üstadım, meslektaşım Av. İsmail Özmel Beyefendi'ye derginin 101. sayısını SAKAOĞLU SAYISI olarak düzenledikleri ve bize de yazma fırsatı verdikleri için şükranlarımı sunuyorum.

(08.06.1970, Nevşehir, 0555 376 46 48, f.serefpolat@gmail.com, Işıklar Mahallesi Beyşehir Çevreyolu Cad, .Kekikpınarı Sok. Dilişen Apt. No. 92, Kat 2 Daire 4, Selçuklu / KONYA)

BİR DOĞUM GÜNÜ HATIRASI

Dr. Öğretim Üyesi Cafer GARİPER

*Süleyman Demirel Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü*

Prof. Dr. Saim Sakaoğlu adı ile ilk karşılaşmam lise öğrenciliğim yıllarımda gazete veya dergi sayfalarında bir yazısını okumamla oldu. Yazı, hatırladığım kadarıyla, Türkçe ve uydurmacılık konusundaydı. Üniversite imtihanında son akşam İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü tercihini silip yerine Atatürk Üniversitesi'nin Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü yazmam, lisans öğrenciliğimin geçeceği Erzurum safhasını başlattı.

Her birini saygıyla andığım hocalarımızın arasında Prof. Dr. Saim Sakaoğlu da vardı. Birinci sınıfta halk edebiyatıyla birlikte kompozisyon dersimize girdi. 2, 3 ve 4. sınıflarda da derslerimize giren Sakaoğlu, daha ilk dersinden itibaren giyinişiyle, nezaketiyle, ses tonuyla, ders anlatış tarzıyla üzerimizde derin bir etki bıraktı. Bundan daha önemlisi, kendisine, çevresine, derslerine, öğrencilerine gösterdiği özeni dört yıl boyunca, hatta zaman zaman görüşme fırsatı bulduğum için rahatlıkla söyleyeceğim, günümüze kadar sürdürebilmesidir.

Lisansüstü öğrenimim dolayısıyla Selçuk Üniversitesi'ndeki dekanlığı sırasında haftada birkaç defa görüştüğüm hocamı, yıllar sonra görev yapmakta olduğum Süleyman Demirel Üniversitesi'ne danışmanlığını yaptığım Edebiyat Topluluğu adına 70. yaşı vesilesiyle davet ettim. Bu yolla hem 70. yaşını kutlamak hem de sık sık adını duydukları, yazılarını okudukları Prof. Dr. Saim Sakaoğlu'nu öğrencilerimizin de dinlemesini istedim. Topluluğumuzun davetini kabul eden Sakaoğlu Hoca için hepsi öğrencisi olan Prof. Dr. Ali Berat Alptekin, Prof. Dr. Ali Duymaz, Prof. Dr. Zekeriya Karadavut, Doç. Dr. Kadriye Türkan ve Prof. Dr. Kubilay Aktulum farklı üniversitelerden gelerek SDÜ Lütfi Çakmakçı Kültür Merkezi'nde birer konuşma yaptılar. Programa öğrencilerin yanı sıra bölümümüz öğretim üyeleri ve araştırma görevlileri, SDÜ'nin farklı fakültelerinde görev yapan Atatürk Üniversitesi çıkışlı öğretim üyeleri de katıldı.

Son konuşmayı yapmak üzere kürsüye gelen Prof. Dr. Saim Sakaoğlu'na plaketini Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Kubilay Aktulum takdim etti. Öğleden sonra SDÜ Ertokuş Bey Dersliklerinin dört numaralı amfisinde yaklaşık doksan dakika öğrencilerimize halk edebiyatı konulu konuşma yapan hoca, her zamanki nezaketi ve ses tonuyla öğrenciler kadar öğretim üyelerine de seslenmiş oldu.

Bir gün sonra Isparta'nın çevresini ve Gölcük krater gölünü içine alan geziyle programımızı tamamlamış olduk. Program, bazı aksamalara ve eksikliklere rağmen, hedefine ulaştı sanırım.

Prof. Dr. Saim Sakaoğlu'nu ilk defa gören ve dinleyen öğretim elemanlarının yanında sayısı beş yüzü aşan öğrenci görme, dinleme, soru sorma ve fotoğraf çekme fırsatı buldu.

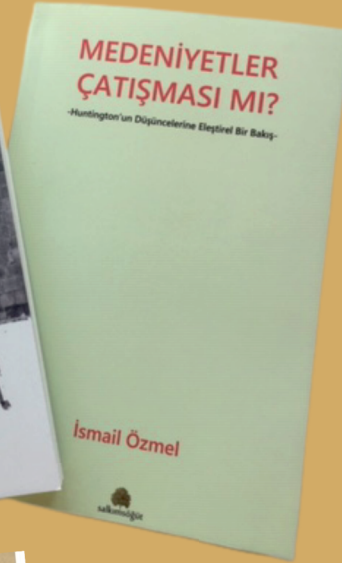
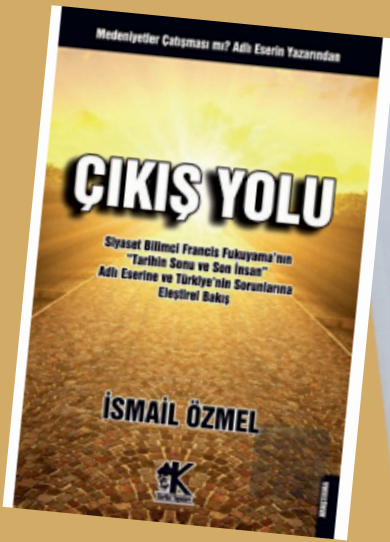
Varlığına, emeğine şükran ve saygıyla...

Başımız sağ olsun
Geçmiş olsun
Türkiye'm!

YENİ ESERLERİMİZ

9 771306 373006

101-102.SAYI 20 TL
AKPINAR : Yeni Çarşı İş Merkezi
B / Blok • NİĞDE